

ฉัน “บาร์บี้” ลักขณาวิลาส อภิเชกมณตรี
ไม่สนิท...อย่าคิดตีตนมาเสมอ
และถ้ายังไม่รู้จัก...
อย่าริอ่านมาเรียกฉันว่ายายจอมแสบ
เพราะฉันเป็นมากกว่านั้น...**เยอะ!**

คำแนะนำนักพิมพ์

คำเตือน!
หากคุณไม่ร้าย ไม่แรงพอ
กรุณาอย่าหยิบหนังสือเล่มนี้ติดมือไป
เพราะหนังสือเล่มนี้มีไว้เฉพาะ
สาวสวยใจถึงเท่านั้น

เปิดอกคุยกันก่อน...

ก่อนอื่น...คุณต้องยอมรับให้ได้ก่อนว่ายุคนี้ไม่ใช่ยุคของสตรีซึ่งเรียบร้อยดั่งผ้าพับไว้อีกต่อไปแล้ว นี่คือนิยามของสตรีผ้ายับที่ (พยายาม) พับเอาไว้ ต่อให้วางทับ จีบกดจนแบน ก็ยังมีรอยลวดลายให้เห็น จะให้เรียบร้อย สงบคำ เก็บกิริยาไม่พาทีกับชายใดก่อน เห็นจะตกยุคหมดสมัย ไหนๆ ก็ร้องหาสิทธิเสรีภาพที่ทัดเทียมกันแล้ว เรื่องความรักนั้น จะเป็นฝ่ายเปิดเกมก่อนก็ไม่เห็นแปลก กลัวอะไรในเมื่อผู้หญิงอย่างเราๆ เก่งกาจสารพัด ทั้งงานหลวง งานราษฎร์ มันสมองก็แสนปราดเปรื่อง รูปลักษณ์สวยสะเด็ด บุคลิกก็มาดมั่นทันสมัย แต่งตัวเก่ง แต่งหน้าเป็น ครั้นจะให้มานั่งทำตัวสนิมสร้อยคอยขยاماเทียบท่าคงเข้าเกิน จะเสียหายอะไรถ้าเป็นฝ่ายชิงส่งเทียบเชิญก่อน ถึงจะแห้วหรือพลัดไปบ้างก็ยังชิลๆ

แต่กระนั้นการมั่นเวอร์จนเกินงามก็ไม่ควร เพราะอย่างไรเสียความเป็นกุลสตรีไทยยังต้องมีอยู่ อ่อนนอกอ่อนใจเมื่อเห็นผู้หญิงไทยบางคนกล้าจนเกินงาม ทำให้ดูแข็งกระด้าง ไร้เสน่ห์ สาวๆ จำไว้นะ...กุลสตรียุคดิจิทัลอย่างเราๆ ถ้าจะเป็นฝ่ายเปิดเกมรักก่อนต้องทำอย่างมีศิลปะ งดภูมิปัญญาดั้งเดิมนั่นคือ “มารยาทหญิง” ออกมาใช้ให้เข้ากับยุคสมัย ผลานความเป็นหญิงยุคใหม่กับจริตจะก้านมารยาที่ติดตัวมาตั้งแต่เกิดให้ลงตัวจึงจะถือว่า “เป็น”

ชีวิตชุดนี้จึงชักชวนสาวๆ ทั้งหลายมาปิดฝุ่นมารยาทหญิงกับเรื่องราวความรักสุดแซบทั้งสี่เรื่องสี่รส ที่จะช่วยให้คุณสนุกสนานไปกับกลเม็ดพิชิตใจชายหนุ่มหลากหลายสไตล์ตามแต่ว่าจะถูกจริตใคร โดยอ้างอิงมาจากเทคนิค How to ที่กำลังได้รับความนิยมอยู่ในขณะนี้ ผสมผสานกับความเป็นสาวไทยยุคใหม่ที่จะช่วยให้ผู้อ่านเพลิดเพลินยิ่งกว่าเดิมใน “How to Love : รักฉบับเซเลบ” มาดูกันว่าเซเลบสาวทั้งสี่จะจัดกลเม็ดได้ออกมาใช้ รับรองว่าทั้งสนุก ประทับใจ และแปลกใหม่ เพราะนี่จะไม่ใช่แค่การออกมาบอกว่าคุณต้องทำอะไรเพื่อพิชิตใจชายหนุ่ม 1 2 3 4 แต่เรานำเทคนิคดีๆ ที่ใช้ได้จริงมาปรั่งรสให้กลมกล่อม ยิ่งอ่านยิ่งสนุก ได้รับความรู้ และคุณจะสามารถนำเทคนิคที่เราให้ไปใช้พิชิตใจชายหนุ่มผู้โชคดีสักคน

พิมพ์คำสำนักพิมพ์

คำนำนักเขียน

เจ้าบ่าวของบาร์บี้ ถือว่าเป็นม้ามืดทั้งทางตัวอักษร และในชีวิตจริง

เพราะดิฉันไม่เคยคิดมาก่อนว่าจะได้รับเกียรติให้กลับมาร่วมงานกับพี่นาราและคุณอิสยาห์เร็วเช่นนี้ มีหน้าที่ยังได้ร่วมงานกับเพื่อนใหม่ใจดีอย่างฟินภสสรอีกด้วย

ยิ่งกว่านั้นคอนเซ็ปต์ของซีรีส์ชุด “How to Love : รักฉบับเซเลบ” ที่ได้รับฟังจากทางกองบรรณาธิการว่านิยายชุดนี้จะเป็นการผสมผสานระหว่างนิยายแนว Chic Lit ที่ดิฉันโปรดปราน เข้ากับเคล็ดไม่ลับของหนังสือสไตล์ How to และรูปเล่ม การวางอาร์ตเวิร์กของนิยายชุดนี้ก็แตกต่างกับหนังสือนิยายทุกเล่มที่ดิฉันเคยเขียนมา

ฟังแล้วก็ช่าง ‘จี๊ด’ โดนใจจริงๆ ดิฉันจึงไม่รีรอ กระโดดมานั่งหน้าจอแล้วเคาะรั้วตัวอักษรให้ออกมาเป็นเรื่อง *เจ้าบ่าวของบาร์บี้* เล่มนี้

ถึงตรงนี้นักอ่านหลายๆ ท่านอาจมีคำถามว่าทำไมถึงต้องเป็น ‘บาร์บี้’ สำหรับดิฉัน ‘บาร์บี้’ คือตัวแทนความฝันของสาวน้อยในโลกสีชมพูแสนหวาน ที่พอจะช่วยลดทอนความขมขื่นหรือแปร่งปรำในโลกแห่งความจริงลงได้บ้าง

แต่...

บาร์บี้ต้องคู่กับเคนเสมอ

คำถามย้อนศรเลยเกิดขึ้นในใจดิฉันอีกครั้ง...

จะเป็นอย่างไรถ้าพรหมไม่ได้ลิขิตมาให้บาร์บี้คู่กับเคนตามที่เธอ

ต้องการ

บาร์บี้จะฝันพรหมลิขิตได้หรือไม่

แล้วเรื่องราวมันๆ ของสาวมั่นสุดซิกที่เชื่อว่าตัวเองคือเจ้าหญิงไฮโซ
คนล่าสุดก็เกิดขึ้น

ตลอดเวลาที่เขียน *เจ้าบ่าวของบาร์บี้* เป็นช่วงเวลาที่ดิฉันมีความสุข
มาก เพราะเป็นโอกาสที่ดิฉันจะได้เสพหนังสือแฟชั่นเช่น *ไวท์ แอล คอสโม*
ไปจนถึงหนังสือที่กะเทาะเปลือกชีวิตไฮโซกับเหล่าเซเลบริตีอย่าง *เฮลโล*
ได้อย่างไร้ขีดจำกัด

ขณะเดียวกันความ ‘เวอร์’ ของบาร์บี้ ก็ทำให้ดิฉันซึ่งเป็นแค่นางสาว
สามัญประจำบ้าน ต้องพยายามทำตัวให้แบ๊ว และเวอร์ไปกับเธอด้วย
บ่อยครั้งที่ดิฉันเขียนเรื่องนี้ไปและหัวเราะไปอยู่คนเดียวหน้าจอ

ดิฉันหวังว่าผู้อ่านทุกท่านจะได้หัวเราะ และมีความสุขเช่นกันเมื่อ
อ่านจบ

และขอขอบคุณพินารากับกองบรรณาธิการพิมพ์คำสำนักพิมพ์
ที่เป็นผู้จุดประกาย ทำให้ *เจ้าบ่าวของบาร์บี้* ถูกขีดเขียนขึ้น ขอขอบคุณคุณ
นทกับคุณตุน ที่คอยช่วยตอบคำถามทุกคำถามที่ดิฉันสงสัย

เช่นเดียวกับทุกครั้ง ดิฉันจะไม่มีวันทำงานชิ้นนี้ได้สำเร็จ ถ้าไม่มี
กำลังใจและแรงสนับสนุนจากแม่วันย์ คุณจอม แพงแพง พร่างพร่าง

ด้วยรัก

อุมาริการ์

สำหรับนักอ่านที่ต้องการติชม แนะนำ หรือพูดคุยกับดิฉัน สามารถติดต่อได้โดยผ่าน
แฟนเพจ umariga ทาง Facebook (<https://www.facebook.com/umariga>)

ในเมื่อวงการเซเลบต้องไม่มีคำว่า ‘แพ้’ หรือ ‘เสียหน้า’
คนอย่างบาร์บี้เน่หรือจะยอมพลาดทำให้ใคร
คนอย่างจิน อยากได้อะไรก็ต้องได้
กะอ๊แค่พิชิตใจหนุ่มหล่อสุดฮอตแห่งปีที่กำลังเป็น
TALK OF THE TOWN ทั้ง 5 คนนี้
ง่ายชะไม่มี...

- ☐ เจ้าชายอะมัวร์ ชิน โมฮัมหมัด
- ☐ นพ.อมร วงศ์วานิช ทักซ์ทูต
- ☐ นายแพทย์เมธี วัจนะไกรภานุรักษ์
- ☒ นฤเคนทร์ วัฒนวงษ์
- ☐ นิธาน เกษมสมบัติอุดม

แต่...ทำไมต้อง
“เคน”

มฤเคนทร์ อมรมณีวงศ์

ไม่รู้...ก็งูรู้

บาร์บี้ เป็นสาวอเมริกัน มีชื่อเต็มๆ ว่า
บาร์บี้ มิลลิเซนต์ โรเบิร์ตส์
เธอเป็นสาวราศีสิงห์ แต่แจ้งเกิดเข้าไปนี่...
วันเกิดของเธอจึงกลายเป็นวันที่ 9 มี.ค. 1959
ถ้านับถึงปัจจุบัน เธอก็มีอายุกว่าห้าสิบปีแล้ว
และผ่านมีดหมอแปลงโฉมมาแล้วถึง 4 ครั้ง
แต่ความเช็กชื่อของสาวอภิม
เอวคอด ผิวขาว ขาวยาว พมบลอนด์
คนนี่ไม่เคยโรยราไปเลย
สาวน้อยจนถึงสาวใหญ่หลายคนเลยพากัน
ยึดถือเธอเป็นไอดอล
แล้วสาวสุดซิกอย่างฉันจะพลาดได้อย่างไร

Barbie

ว่าทำไมบาร์บี้

ต้องคู่กับ “เคน”

เคน คาร์สัน หรือหนุ่มอเมริกัน ซึ่งใครๆ เรียกเขาว่า
เคนของบาร์บี้
เคนมีอายุน้อยกว่าบาร์บี้สองปี
(ทำให้เรารู้ว่าบาร์บี้นิยมกินเด็ก!)
และเคนเป็นหวานใจตลอดกาลของบาร์บี้
แม้ทั้งคู่จะเคยรักๆ เลิกๆ กัน (ตามใบสั่งของบริษัท)
แต่ก็กลับมาคืนดีกันเสมอ

เคนกับบาร์บี้คือคู่รักในตำนาน
เป็นเหมือนตัวแทนคำว่าเราจะรักกันตลอดไป
ทั้งเคนยังหล่อ ส่ำ กล้ามใหญ่ขนาดนี้
สาวๆ ไม่น้อยเลยไฟฝันอยากเป็นเหมือนบาร์บี้
พื้นที่ว่าคือ...
จะต้องมีเจ้าป่าวที่ชื่อ ‘เคน’ เท่านั้น!

“ บาร์บี้ เป็นสาวไทยวัยยี่สิบสอง มีชื่อเต็มๆ ว่า

ลักขณาวिलाส อภิเชกมบตรี

เธอเป็นสาวราศีพิจิก แต่ลักณาราศีกรกฎ
เลยคลั่งไคล้ความระยิบระยับของเหลี่ยมเพชร
พอๆ กับปลื้มสีชมพูสุดจิตเหมือนแม่ตุ๊กตาพลาสติก

นอกจากเรื่องความชอบเหมือนกันแล้ว
รูปร่างของเธอยังชวนกินไม่แพ้บาร์บี้ของเด็กๆ ทั้งโลก
ทั้งอกตุม เอวก๊ว พิวฟ่องสะอาดตา และผมยาวสลวย

มีหน้าซ้ำเธอยังคาบบัตรเครดิตแพลทินัมมาเกิด

แล้วแบบนี้จะไม่ให้ใครๆ ยกตำแหน่ง

เจ้าหญิงแห่งวงการเซเลบให้เธอได้อย่างไร

เมื่อเป็นเจ้าหญิงก็ต้องมีเจ้าชายในฝัน

เจ้าชายของบาร์บี้เลยจะเป็นใครไม่ได้นอกจาก ‘เคน’

”

เคน ของบาร์บี้ มีชื่อจริงว่า

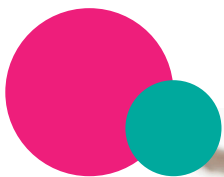
มฤเคนทร์ อมรมณีนวงศ์

เขาอายุสามสิบสี่...แก่ว่าเธอหนึ่งรอบพอดิเป๊ะ
และเพราะธุรกิจจิวเอลรีในมือที่โตอย่างก้าวกระโดด
เคนเลยได้ขึ้นปก*ไทม์เอเชีย* มาแล้วถึงสองครั้ง
เรียกว่านอกจากเขาจะเก่งแล้วยังหล่อล้ำในสามโลก
ไทม์ บอกว่าเขาคือ 1 ใน 100 นักธุรกิจหนุ่มที่น่าจับตา
ด้วยส่วนสูง 179 เซนติเมตร กับเรือนร่างแกร่งชวนมอง
พร้อมเข้ากับใบหน้าหล่อเหลาเหมือนพระเอกหนัง
เคนจึงกลายเป็นเจ้าชายในฝันของบาร์บี้มาตลอด
ว่า...เขา-ไม่-ชอบ-กิน-เด็ก
แต่เธอคือเจ้าหญิงแห่งวงการเซเลบคนล่าสุด

ซึ่งเหมาะสมกับเขาทุกประการ

เจ้าสาวของเคนเลยต้องเป็น **‘บาร์บี้’** เท่านั้น!

บทนำ

เจ้าข้าว- To-Die-For

ในโลกกลมๆ ใบนี้ (อาจเลยไปถึงนอกโลกด้วยอีก
สักสิบปีแสง) รับรองว่าไม่มีอะไรที่อื่น นางสาว
ลักขณาวิลาส อภิhekมนตรี หรือ ‘บาร์บี้’ เจ้าหญิง
คนล่าสุดของวงการเซเลบเมืองไทยอยากได้แล้ว
ไม่ได้

ไม่ว่าจะแพงหรือถูก จะยากหรือง่าย ถ้าอยากได้ ฉันต้องหาทาง
'สอย' มาให้ได้ ไม่มีวันปล่อยให้ใครหน้าไหนมาปาดหน้าเด็ก
ไปได้แน่ๆ

ทั้งบทดารารับเชิญในละครโรแมนติก-คอมеди ที่ถูกนุเดช พระเอก
เนื้อหอมที่สุดแห่งยุคหอมแก้ม

ที่นั้งที่ดีที่สุดในคอนเสิร์ตเลดี้กาก้าไลฟ์อินแบงคอกก็เป็นของฉัน
กับผองเพื่อน

เสื้อผ้าจากรันเวย์ของชาแนล คอลเลกชันใหม่ล่าสุดที่มีคุณตาดาร์ล
ลาเกอร์เฟลด์ ดีไซน์เนอร์คู่บุญประจำแบรนด์เป็นคนออกแบบและจัดโชว์ก็
แขวนอยู่ในตู้เสื้อผ้าถึงสามชุด

รองเท้ารุ่นลิมิเต็ด อิดิชั่นของคริสเตียน ลูบูแตง ที่ต้องจองล่วงหน้า
กันเป็นปี มีหน้าซึ้งยังเป็นรองเท้าที่ไม่ใช่แค่มีเงินแล้วจะซื้อหากันมาได้ แต่
ต้องโง่ด้วย...เอ๊ย! ต้องมีคอนเนกชันที่ดีด้วยถึงจะได้มาครอบครอง เพราะ
รองเท้ายี่ห้อนี้พอสวมแล้วจะช่วยเสริมให้ปลื้มองเรียวยาวขึ้น ทั้งทำให้คน
ใส่สูงขึ้นเกือบครึ่งฟุต! เหมาะกับการใส่ไปปาร์ตี้เก๋ๆ หรือนั่งไขว่ห้างเจิดๆ
ในผับแถวทองหล่อเป็นที่สุด

กระเป๋าบอร์กินี หิมาลายัน ประดับด้วยเพชรแท้และมีคนเป็น
เจ้าของแค่สามคน ฉันก็กวาดมาเก็บไว้ในคอลเลกชันส่วนตัวเรียบร้อยแล้ว

สร้อยเพชรของแฮร์รี วินสตัน ที่นาตาลี พอร์ตแมน สวมในงาน
ออกสารปีนั้ก็เพิ่งส่งตรงมาถือมือสดๆ ร้อนๆ

รถพอร์ชสีชมพู รุ่นสั่งทำพิเศษ และต้องรอถึงสองปีกว่าจะได้
ก็จอดพร้อมอยู่ที่โรงรถ (ขอบอก ฉันได้ซูเปอร์คาร์สีนี้หลัง ปารีส ฮิลตัน
แค่สองวัน!)

หรือกระทั่งดาวกับเดือน...ฉันก็มีไว้ในครอบครอง

พูดจริง ไม่ได้โม้!

เรื่องดาวนะ...เล่นไม่ยาก แต่มีเงินคุณก็ซื้อดาวเทียม (เก่าๆ) เก่ๆ
ไปปล่อยให้ลอยโคจรรอบโลกเล่นสวยๆ เป็นขยะอวกาศได้แล้ว

ส่วนเดือน...อันนั้นอาจยากสักหน่อย เพราะมีแค่เงินอย่างเดียวก็ใช้
ว่าจะสอยลงมาจากฟากฟ้าได้ แต่เรื่องนี้ไม่มีปัญหาแน่ถ้าคุณมีพ่ออย่าง
ฉัน

แน่ะ! อยากรู้แล้วใช่ไหมว่าฉันเป็นลูกใคร

(ภาษานักเที่ยว = รู้มั้ยตรูลูกใคร หรือใครพ่อตรู)

บอกให้ก็ได้ว่าพ่อของฉันคือคนที่คุณก็รู้ว่าใคร...เอ๊ย! ไม่ใช่ พ่อฉัน
คือคนที่สื่อขนานนามว่า 'มาเฟียโบกติก' แต่จริงๆ แล้วพ่อฉันชื่อนายวิเศษ
อภิเชกมนตรี

ที่ท่านได้รับฉายานี้มาเพราะเป็นคนตรงและเจียบขาด พูดคำไหน
คำนั้น เอาจริงเอาจังที่สุด นอกจากนี้พ่อฉันยังเป็นผู้ถือหุ้นใหญ่ของ
ว. ก่อสร้าง บริษัทรับเหมาก่อสร้างยักษ์ใหญ่ ที่ใครๆ ก็รู้จัก เพราะ
ว. ก่อสร้าง ชนะการประมูลสร้างตึกสูง สะพานลอยข้ามแยก และทางด่วน
ทั่วประเทศไทย ทั้งยังมีสายสัมพันธ์อันแนบแน่นกับคณะรัฐบาลมาทุกยุค
ทุกสมัย และทุกสัด้วย (เรื่องนี้ยืนยันได้ด้วยการเห็นชื่อบริษัทของพ่อฉัน
แปะไปอยู่ทั่วไปตามทางด่วน หรือสะพานลอยข้ามแยก)

ดังนั้นพ่อฉันร้องให้เป็นดีเปรสชันเข้าติดกันอยู่นานสามวันสามคืน
เพราะอยากจะได้เดือนมาเป็นสมบัติส่วนตัว

พ่อของฉันซึ่งเหมือนผู้ชายหัวทุกคน นั่นคือแพ้น้ำตาผู้หญิง เหมือน
แมวแพปลาหู หนูแพ้เชือกกล้วย ก็ยอมยกธงขาว ขวนขวายหาเดือนมาให้
ฉันในวันหนึ่ง

พ่อไม่ได้สอยพระจันทร์มาให้ฉันทั้งดวงหรอก แต่ท่านไปหาเศษ
เสี้ยวของมันให้ฉันครอบครองจนได้

และมันเป็นสมบัติมีค่าที่สุดชิ้นหนึ่งของฉัน เพราะแม้ว่าจะเป็นแค่

ก้อนหินในสายตาใครๆ ก็ตาม แต่ก้อนหินก้อนนี้เป็นก้อนที่คุณปู่ นีล อาร์ม-สตรอง หยิบติดมือกลับมาฝากนาซาตอนไปสร้าง 'ก้าวกระโดดขนาดยักษ์ของมนุษยชาติ' บนดวงจันทร์นั่นละ

แต่ถึงพ่อจะอยากตามใจฉันแค่ไหน หรือฉันจะเป็นสาวนักสอยเพียงใด แต่บนโลกกลมๆ โบนีก็ยังมีอะไรบางอย่าง หรือถ้าจะพูดให้ถูกต้องบอกว่ามีใครบางคน ซึ่งฉันไม่สามารถครอบครองเป็นเจ้าของได้

เขาเป็นคนที่เหมาะสมกับฉันที่สุด

เหมือนที่ เคน คาร์สัน เหมาะสมกับ บาร์บี้ มิลลิเซนต์ โรเบิร์ตส์ นั่นแหละ

เพราะเขามีชื่อว่า 'เคน' เหมือนกัน และมีชื่อเต็มๆ ว่า นายมฤคเณทร์ อมรมณีนวงศ์ ทั้งยังเป็นถึงผู้บริหารระดับสูงของอะมอร์ จิวเวลรี บริษัทจิวเวลรียักษ์ใหญ่ชื่อดังระดับนานาชาติ ยิ่งกว่านั้นเขาคือคนที่ทำให้ฮอว์โมนเอสโตรเจนของฉันเพิ่มขึ้นสูงพร้อมๆ กับอยากสวมชุดเจ้าสาวสีขาว (แน่นอนว่าต้องเป็นของวีรา แวงเท่านั้น) เป็นครั้งแรกตอนอายุสิบสาม และเป็นผู้ชายที่บรรดาสื่อให้นายว่า เจ้าชายแห่งวงการจิวเวลรี

เพราะนอกจากเคนจะเป็นหนุ่มโสดเนื้อหอมซึ่งร่ำรวยและเก่งกาจจนสาวๆ พร้อมใจกันกดโลโก้ให้เป็นหนึ่งในสิบหนุ่มสุดประจำปีที่ผ่านมาแล้ว เขายังมีรูปร่างสูงใหญ่ หน้าตาหล่อเหลาราวพระเอกหนัง (เกาหลีที่ผ่านมิดหมอคัลเลอร์มดันจุมุกเสริมเหล้าเต็งมาแล้ว) จนฉันพึงพอใจเลยว่า ถ้าเคน มฤคเณทร์ คิดจะแจ้งเกิดในวงการบันเทิงละก็ ต่อให้ เคน ภูภูมิ หรือ เคน อีรเดช ผนึกกำลังกันก็ไม่มีวันสู้ได้

ขณะที่ฉันก็ได้รับการโหวตให้เป็นเจ้าหญิงแห่งวงการเซเลบคนล่าสุดของเมืองไทย เพราะนอกจากจะสวย (เหมือนตุ๊กตาบาร์บี้และมีอกอัมเต่งตึง เอวคอด ขาวาวเข้าตำรา) รวย (เรื่องนั้นมันแน่นอนอยู่แล้ว) เก่ง (ด้านใช้เงินเป็นเบี้ย) แล้ว ฉันยังมีพรสวรรค์ด้านจิวเวลรีอย่างยากจะหาใครมา

ทาบติด

ถามมาเถอะว่าแหวนเพชรแต่งงานของ ปารีส ฮิลตัน หรือแหวนหมั้นที่ ทอม ครูซ มอบให้อดีตรรยา เคที โสล์มส์ นั้น มีราคาเท่าไร มีรูปทรงอย่างไร น้ำหนักกี่กะรัต ราคาที่สิบล้านบาท ฉันตอบได้หมด หรือถ้ายังไม่เชื่อ จะให้ฉันเล่าเรื่องอื่นๆ ของเพชรให้ฟังก็ได้นะ

เช่นในสมัยโบราณนักบวชชาวยิวมักใช้เพชรช่วยตัดสินใจตัดสินใจต่าง ๆ เพราะเชื่อกันว่าถ้าเพชรตกอยู่ในมือคนผิด สีของเพชรจะเปลี่ยนเป็นชุ่นคลั๊ก แต่ถ้าไปตกอยู่ในมือผู้บริสุทธิ์ เพชรจะส่องประกายแวววาวเหมือนเพชรทุกเม็ดในตู้เซฟของฉันล้วนทอแสงระยิบระยับเพราะอยู่ในมือของสาวสวยหน้าใสใจบริสุทธิ์ที่สุดในสามโลกอย่างฉัน

เพราะแบบนี้ฉันถึงมั่นใจว่า ฉันจะเป็นเจ้าสาวที่เหมาะสมกับเคน มฤเคนทร์ ยิ่งกว่า บาร์บี้ มิลลิเซนต์ โรเบิร์ตส์ เหมาะสมกับ เคน คาร์สัน เสียอีก (ก็คุณนั้นน่ารักจัดจก บริษัทขอมา!)

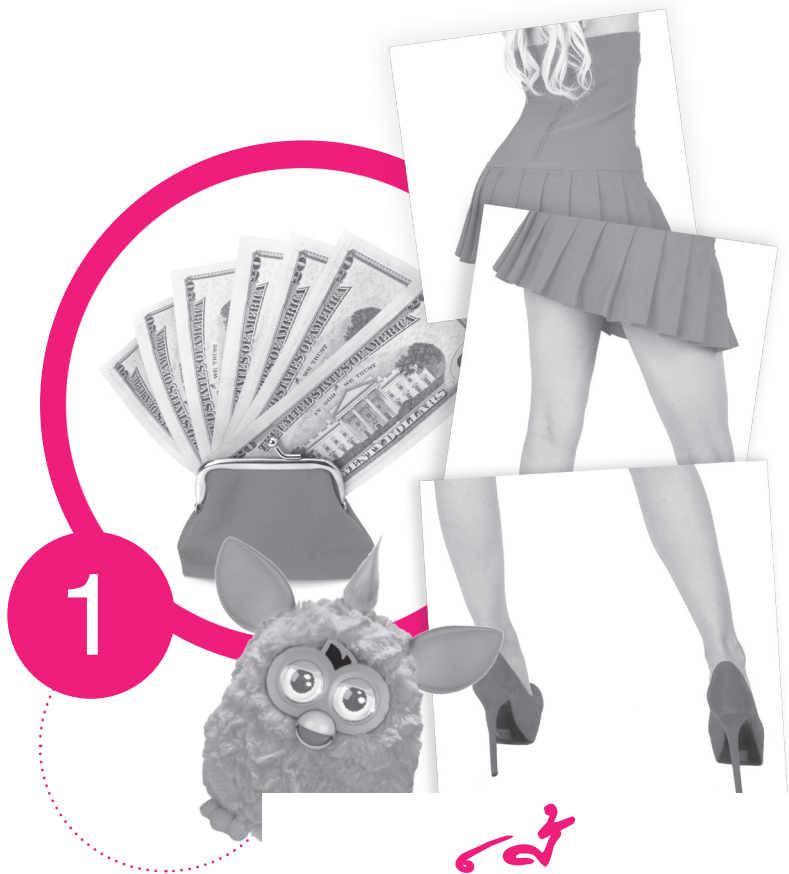
ทว่าดูเหมือนเคนจะเป็นปีศาจบังงาน หรือไม่เช่นนั้นก็เพราะเขาไม่นิยมกินเด็ก โดยเฉพาะเด็กที่เกิดช้ากว่าถึงสิบสองปีเต็มและเป็นเพื่อนสนิทของ 'ฮานะ' หลานสาว

แต่ในเมื่อฉันเลิกเป็นเพื่อนกับยายฮานะไม่ได้ (ต่อให้อยากจะเลิกบยาย ร้ว-มึน-โก๊ะ นี่วันละยี่สิบห้าหนก็เถอะ!)

และโลกนี้ยังมีเรื่องรักต่างวัยของ เจอรูชา แอ็บบอท กับ เจอร์วิส เพ็นเดลตัน ในวรรณกรรมโรแมนติกคลาสสิกระดับโลกเรื่อง*คุณพ่อชรา* หรือนิยายรักอมตะแบบไทยๆ อย่างหลานจอยกับอาเดียใน*สลักจิต*ได้ แล้วทำไมจะมีนิยายรักของน้ำเคนกับบาร์บี้ไม่ได้!

ฉันขอสาบาน!

ต่อหน้าเพชรทุกเม็ดที่มีว่าเจ้าป่าวของบาร์บี้คนนี้ ต้องเป็น เคน มฤเคนทร์ เท่านั้น!

ขำขัน ทำลุย

Something old, something new, something borrowed,
something blue,
and a silver sixpence in her shoe.
(บางสิ่งเก่า บางสิ่งใหม่ บางสิ่งขอยืมมา
บางสิ่งที่เป็นสิฟ้า และเหรียญเงินหกเพนนีในรองเท้าเจ้าหล่อน)

ว่าแต่...ของที่ 'ขอยืม' มานี้ ขอดินหรือยังยะ!

เฮ-บู-ลู-ลู

เป็นภาษาเฟอร์บี้

แปลว่า ฉัน-ไม่-ตก-เลย-นะ!

แต่! คำพูดนี้ยังน้อยเกินไป
สำหรับความรู้สึกที่
กำลังเกิดขึ้นกับบาร์บี้ ตอนที่เธอ
เปิดอินสตาแกรมของกลุ่มไฮโซ
แซบเวอร์ซึ่งเป็นสมาชิกดูเมื่อสอง
นาทีก่อน แล้วพบว่าบรรดาเพื่อนพ้อง
พี่น้องไฮโซไฮช้อของเธอ ไม่ว่าจะเป็น
เป็นเจ้าของในตำนานอย่างเปรี๊ยะ
ปุษยามาลัย ที่แม้จะกลายเป็น

คุณแม่ลูกสองก็ยังสวยไม่สร้าง หรือเลิคนรี เจ้าของฉายา (เจ้า) หญิงเลิศ
เพราะเป็นเจ้าหญิงแห่งวงการเซเลบคนเดียวที่มีโอกาสใช้คำว่าเจ้าหญิงนำ
หน้าชื่อในชีวิตจริง ทำให้สาว ๆ ยกให้เป็นไอดอลกันทั้งบ้านทั้งเมือง ไป
จนถึงไฮโซที่ถูกสื่อล้อไม่ขาดปากว่าเป็นไฮช้อย่างเจี๊เจียง หรือคุณพ่จุ่มจุ่ม
ดาราพรรณราย อาหมวยขาลุยจากเยาวราชซึ่งเพิ่งสะຕ່າແຕ່ງเจ้าหญิง
ให้เธอเมื่อปีก่อน ต่างประกวดประชันขันแข่งกันแต่งตัวสวยหรูหลังการ
งานสร้างสุดฤทธิ์ เพื่อไปร่วมงานเลี้ยงฉลองสมรสที่ปิดกันให้เซด (ปิดใคร)
ในโรงแรมระดับห้าดาวริมแม่น้ำเจ้าพระยาละแวกบางรัก

งานเลี้ยงฉลองสมรสที่เจ้าบ่าวไม่คิดจะขออนุญาต...เอิ่ม...บอก...
บอกเธอสักคำ!

เพราะหลังจากคืนนี้ไป ชีวิตเด็กกำพร้าที่น่าสงสารอย่างบาร์บี้จะ
ต้องเปลี่ยนไปตลอดกาล ด้วยสเตตัสลูกกำพร้าของเธอจะต้องเปลี่ยนเป็น
ครอบครัวเปี่ยมสุข ด้วยมีทั้งพ่อและแม่ (เลี้ยง) พร้อมหน้าพร้อมตากันเป็น
ครั้งแรกในรอบยี่สิบกว่าปี!

ให้ตายเถอะ! คุณป้าทำแบบนี้กับเธอได้ยัง!

มิน่าเล่า เธอถึงได้ค้นปลายจมูกยุบิบ ตอนผู้บังเกิดเกล้าให้ตัว

เครื่องบินขึ้นเฟลด์คลาสเพื่อเดินทางมาดูคอนเสิร์ตของวงพุฟฟีเอ็มที่กรุงโซล แล้วแถมท้ายด้วยพ็อกเก็ตมันนี่ก้อนโตสำหรับชอปปิงที่ตลาดเมื่องดังกับตลาดนมแดมุนต่ออย่างสวยๆ อีกสองวัน แต่ตอนนั้นบาร์บี้มั่นใจว่า จะได้เจอหน้านิชคุน เลยไม่ทันนึกถึงวาระซ่อนเร้นของบิดา

แล้วก็จริงอย่างที่สังหรณ์ใจไว้ไม่มีผิด แต่คราวนี้ดูเหมือนว่าพ่อของเธอจะจัดหนักไปหน่อย

ใช่ว่าท่านไม่เคยมีหนูๆ น้องๆ มาคอยพะเน้าพะนออยู่รอบข้าง เพียงแต่พิเศษยังไม่เคยคิดจะยกผู้หญิงคนไหนขึ้นเป็นภรรยาอย่างออกหน้าออกตาเสียที

โอเค...เธอยอมรับว่าพ่อเคยคิดจะทำแบบนั้นอยู่สามสี่ครั้ง แต่บาร์บี้ยังไม่อยากมีชะตากรรมอย่างสโนว์ไวต์เลยจึง ‘ขอร้อง’ (หรือที่ท่านเรียกว่า ‘อาละวาด’) ทำให้เศษยอมใจอ่อน ลด ละ เลิก หาแม่ใหม่ให้บุตรสาวไปในที่สุด จนหญิงสาวคิดว่าผู้เป็นบิดาจะทิ้งทางโลก มุ่งเข้าหาทางธรรมเสียแล้ว

แต่ที่ไหนได้ พ่อไปไกลกว่าที่บาร์บี้คิดไว้มาก เพราะท่านเลือกแม่ใหม่มาให้โดยไม่คิดจะปรึกษาเธอสักคำ

แม่ใหม่มีชื่อว่า รวิวรรณ รวิไพศาล หรือคุณหนูหรั่ง เจ้าของรายการ ‘อ่อยหุ่กับคุณหนูหรั่ง’ และเป็นเจ้าของผลิตภัณฑ์อาหารสำเร็จรูปแช่แข็งที่วางขายตามร้านสะดวกซื้อทั่วประเทศ

บาร์บี้ไม่ชอบกินอาหารแช่แข็งก็จริง แต่ไม่ได้หมั่นไส้ที่เซเลบสาวใหญ่ได้ออกทีวีดีกว่าเธอหรอกนะ

ต้นเหตุเรื่องนี้อยู่ที่คุณหนูหรั่งมีอายุมากกว่าเธอแค่สิบปี และฝ่ายนั้นเคยมีข่าวกอดคอกันหวานแหววกับเคนของเธอสัมนึงกระโปรงบานด้วย

ได้ยินมาว่าเกือบหมั้นแล้วด้วยซ้ำ

แล้วดีดกึกของว่าที่เจ้าบ่าวกลายมาเป็นแม่เลี้ยงของเธอเนี่ยนะ!

‘บาร์บี้-รับ-ไม่-ตาย’

ความคิดนี้ทำให้หญิงสาวชะงักหน้าไปบอกคนขับรถลีมูซีนที่เข้ามา
เหมามาจากสนามบินอินชอน เพื่อมุ่งหน้าไปยังโรงแรมที่พักใจกลางกรุง
โซล ก่อนไปดูคอนเสิร์ตซูพีเอมในคืนนี้ว่า

“เลี้ยวรถกลับไปสนามบินเดี๋ยวนี้ โซเฟอร์”

คำสั่งนั้นทำให้ พิมพ์บุษบา หรือฮานะ เพื่อนสนิทซึ่งเพิ่งหายจ้วเจีย
และกำลังหยิบวิตามินซีออกมากินตามประสาเด็กอนามัยถึงกับทำตลับยา
หลุดมือ

“นี่บาร์บี้ล้อเล่นใช่ไหม” เพื่อนรักละล่ำละลักถาม พร้อมหันขวับมา
มองบาร์บี้ตาโตทันที

“นั่นสิ เพิ่งออกมาแท้ๆ หนูจะกลับไปทำไมอีก”

ปาริชาติ หรือแป้วแหว ผู้จัดการสาวหุ่นอวบอัด (เกินพิกัด) ซึ่ง
มีหน้าที่ดูแลบาร์บี้อย่างใกล้ชิด ชนิดถ้าเคี้ยวข้าวแทนได้ก็คงเคี้ยวไปแล้ว
รีบท้วงเสียงอ่อนหวานอย่างเกรงใจ ทั้งๆ ที่มีสาหร่ายอบรสกิมจิอยู่เต็ม
กระพุ้งแก้ม

“หรือว่าบาร์บี้ลืมนะไร”

คนตั้งคำถามนี้คือ เรียว คชเสนา ชายหนุ่มคนเดียวของทริป ซึ่ง
นั่งเจียบมาตลอดทาง

“ลืมนะ บาร์บี้ลืมน่าต้องรีบไปแสดงความยินดีกับคุณป้าเย็นนี้”

หญิงสาวขบฟันตอบ และเริ่มสังเกตเห็นพิรุณบนใบหน้าเพื่อนร่วม
แก๊งที่ต่างตะลึงพริ้งเพริดพร้อมๆ กัน จากนั้นแป้วแหวกก็ถึงกับสำลัก
สาหร่ายไอโซลิกๆ เลยทีเดียว ส่วนฮานะรีบฉวยโอกาสนี้หลบตาเธอแล้ว
ช่วยลูบหลังให้สาวอวบเป็นการใหญ่ เหลือแค่เรียวที่ถามเสียงอึกอึกว่า

“ยินดีกับคุณป้า...เอ๋ม...คุณลุงเรื่องอะไรหรือ”

“ไม่ต้องแก้งทำเป็นไม่รู้เลย พวกเรารู้แน่ๆ ว่าบาร์บี้กำลังพูดถึงเรื่องอะไร” บาร์บี้ตอบเสียงเย็น ก่อนกวาดตามองเพื่อนร่วมทริปทีละคนอย่างคาดคั้น “บอกมาเลยดีกว่า ที่ทุกคนยอมมาดูคอนเสิร์ตหุฟฟีเอ็มกับบาร์บี้ถึงโหลวันนี่ ก็เพราะว่าคุณป้าใช้ให้มาใช่ไหม”

“คุณลุงจะทำแบบนี้ไปทำไมกัน” เรียวยังคงปากแข็ง บาร์บี้เลยจิกตาใส่เขาอย่างไม่เกรงใจ

“เพราะคุณป้ากลัวบาร์บี้ไปอาละวาดในงานแต่งของท่านไงล่ะ ไซไหม”

คำถามท้ายประโยคนั้น เธอเจตนาถามเพื่อนอีกสองคนซึ่งนั่งเงียบอย่างมีพิรุณ เป้าแหวเลยรีบตอบปากคอสั่นเป็นคนแรก

“เปล่านะ พี่มาเพราะอยากเจอน้องคุณต่างหาก” แล้วคนพูดก็กดป้ายไฟที่มีชื่อนักร่อนหุ้มชื่อดังขึ้นมาโชว์ “นี่ไง เห็นไหม พี่อุตส่าห์ไปจ้างคนทำป้ายไฟชื่อน้องคุณมาให้พวกเราทุกคนเลยนะ”

“ผมก็เปล่า ผมตามมาเป็นองครักษ์พิทักษ์ทุกคนอย่างทุกครึ่งไง” เรียวยืนกรานอีกราย

แต่บาร์บี้รู้จักทั้งสองคนดีเกินกว่าจะหลงเชื่อคำพูดตื่นเงินแบบนี้ ขณะที่ฮานะก็รีบออกตัวอีกคนว่า

“ส่วนฮานะก็มาซื้อโลมไปให้น้าเคน บาร์บี้ก็รู้น้าเคนทำงานหนักมาก ต้องกินไก่ตุ๋นโลมบำรุงกำลังทุกคืนก่อนนอน ฮานะไม่รู้เรื่องที่คุณป้าจะแต่งงานกับคุณหนูหรั่งเลยจริงๆ นะ”

พอได้ยินแบบนั้น ริมฝีปากของหญิงสาวก็โค้งขึ้นโดยอัตโนมัติ เธอคลี่ม้วนหนังสือที่เคลือบยาทาเล็บสีชมพูมนขึ้นสาละยมาดรหหน้าฮานะอย่างเป็นต่อระคนคาดคั้น

“ไม่ต้องเอาน้าเคนมาอ้างเลย ถ้าฮานะไม่รู้เรื่อง แล้วรู้ได้ยังไงว่าคุณป้ากำลังจะแต่งงานกับยายหนูหรั่ง ในเมื่อบาร์บี้ยังไม่ได้พูดชื้อยายนั่น

ออกมาลัศคํา”

คํานี้ทำให้ฮานะหวีดร้องออกมาเบาๆ เหมือนอับอายและจนตรอก ก่อนยกมือปิดหน้าพึมพำอะไรบางอย่างคล้าย

‘คุณป้าขา ฮานะขอโทษ’

ส่วนเรียวกับแป้วแหวกก็ดูอีกอย่างเห็นได้ชัด และยอมปิดปากเงียบเมื่อเจอเธอถึงตาใส่ หญิงสาวเลยคั่นเพื่อนทุกคนขยับใหญ่อย่างเจ็บใจ ก่อนชะโงกหน้าไปหาคนจับ พร้อมยื่นธนบัตรใบละหมื่นวอนให้ฟอนหนึ่ง แล้วส่งเป็นภาษาอังกฤษว่า

“เลี้ยวรถกลับไปสนามบินอินชอนเดี๋ยวนี้เลย”

คนจับเบิกตากว้างด้วยความตื่นเต้น และผงกศีรษะพร้อมกล่าวรับคำอย่างรวดเร็ว ทำให้เพื่อนๆ ของเธออ้าปากค้าง แล้วร้องเสียงหลงอีกระลอก

“เดี๋ยวสิบาร์บี้ จีนกลับไปตอนนี้ ฮานะก็อดได้โลมพันปีฟรีๆ ไปฝากน้าเคนนะสิ อู๊ป!”

ฮานะกรีดเสียงไม่ยอมยกเขี้ยว ก่อนรีบยกมือขึ้นตะครุบปากอย่างนึกขึ้นได้ ขณะที่บาร์บี้พึมพำว่า “นี่แล้ว” ส่วนแป้วแหวกก็หลุดปากตามกันว่า

“ใช่ๆ ใจเย็นๆ ก่อนบาร์บี้ ถ้าพี่กลับไปตอนนี้ รับรองว่าคุณป้าของหนูต้องเอาพี่ไปหมกไว้ได้ตอม่อทางด่วนแล้วโบกปูนทับแน่ๆ”

หญิงสาวฟังแล้วก็อดแหวดไม่ได้

“บ๊าสี พี่แป้วแหวก คุณป้าของบาร์บี้ไม่เคยทำแบบนั้นสักหน่อย สื่อไม้กันไปเองต่างหาก”

“อย่างดีก็แค่ให้กินลูกกระสุนแทนข้าวเท่านั้นเอง” เรียวเสริมบาร์บี้พยักหน้ารับ ก่อนนึกขึ้นได้

“เฮ้ย ไม่จริงย่ะ คุณป้าไม่นิยมใช้ความรุนแรง อย่างดีท่านก็แค่จับพี่แป้วแหวกโยนลงบ่อจะเข้เพื่อทำทานให้เหล่าจะเข้ผู้หิวโหยเท่านั้น”

“เฮ้ย...ไม่ละ ถึงพี่จะเนียนี่ม พุงปลิ้น แก้มยุ้ยก็จริง แต่พี่เป็นทั้ง เบาหวาน ความดัน และโรคหัวใจ จะเขikinไปรับรองตายยกฟาร์มแน่” เป้าแหววกอดแขนรอบเอวกลมๆ ของเจ้าหล่อนแน่น ทำให้บาร์บี้รู้สึกดีขึ้นมาได้

“แล้วทำไมพี่ต้องกลัวคุณป้าเล่นงานด้วยล่ะ”

“ก็...พี่เพิ่งเอาพ็อกเก็ตมันนี่ที่คุณป้าให้สำหรับมาเกาหลีงวดนี้ไปใช้หนี้บัตรเครดิตหมดก่อนมานี่เอง แล้วถ้าต้องกลับไปตอนนี้ พี่จะเอาเงินที่ไหนไปใช้หนี้คุณป้าหนูล่ะ”

“ตกลงว่า นี่คุณป้าถึงกับยอมจ่ายสินบนให้พี่เป้าแหววกับฮานะ มากับบาร์บี้เลยหรือ”

เธอถามด้วยความอ่อนใจ เมื่อพบว่าบิดาเอารีธีที่เคยบอกว่ารังเกียจ นักหนามาใช้กับบรรดาเพื่อนๆ ของเธอจนได้

“ไม่ใช่แค่เราสองคนนะ” แล้วทั้งคู่ก็พยักพเอิดไปที่เรียว ซึ่งทำหน้าที่เหยเกอย่างเห็นได้ชัด

“เรียวด้วยหรือเนี่ย คุณป้าจ่ายให้เรียวเท่าไรหรื” บาร์บี้หันไปถามเพื่อนชายคนเดียวของกลุ่มเสียงเรียว

“คุณป้า...เอ่อ...คุณลุงไม่ได้จ่ายให้ผมหรอก แค่บอกว่าถ้าคุณลุงได้แต่งงานกับคุณหนูหรั่งคีนนี้ คุณลุงจะช่วยพูดให้บาร์บี้ยอมรับผมภายในปีนี้ให้ได้” เรียวสารภาพหน้าจ้อย

หญิงสาวเลยอดเอื้อมมือไปบิดเนื้อตรงต้นแขนเพื่อนชายไม่ได้ พร้อมเอ่ยเสียงเรียวว่า

“บาร์บี้ไม่เคยบอกเรียวหรือไงว่า บาร์บี้มีเจ้าบ่าวในฝันแล้ว และเขาต้องชื่อเคนเท่านั้น”

“เฮ้ออีกแล้วละพี่เป้าแหวว โรคน้ำเคนลิซึมของบาร์บี้กำเริบอีกแล้ว” ฮานะกลอกตา ชุบซิบกับเป้าแหวว แต่บาร์บี้ได้ยินพอดี

“เธอทำอะไรฉันนะ ยายหาไม่ออก”

“เปล่าสักหน่อย” เพื่อนสนิทตอบเสียงอ่อย “ฉันแค่บอกว่ายังงั้น บาร์บี้ก็ไม่มีวันสมหวังหรอก น้ำเคนไม่มีทางกินเด็ก โดยเฉพาะเด็กที่เป็นเพื่อนหลานคนเดียวของเขาอย่างฮานะ”

“เขาอาจจะยังไม่รู้ตัวก็ได้ว่าเขาชอบกินอะไร” บาร์บี้เถียงอย่างมุ่งมั่น แต่ฮานะส่ายหน้าไม่เห็นด้วย

“ไม่มีทาง คนอย่างน้ำเคนรู้ตัวตลอดเวลาว่าเขากำลังทำอะไรอยู่”

“ไม่จริง”

“เอ่อ...พี่ว่าเราอย่ามาเถียงกันเลยนะ ไปหาทางกินน้องคุณกันดีกว่า น่าจะง่ายกว่ากินน้ำเคนของฮานะ”

แป้วแหวริบห้ามก่อนจะเกิดศึกกลับหลังเคน แต่เรียวกลับร้องด่าานเสียงหลง

“พูดแบบนั้นได้ยังไงรีบพี่แป้วแหว น้องคุณจะมาอร่อยสู้น้องเรียวคนนี้ได้ยังไง ไม่มีทาง”

“พอ...พอที” หญิงสาวรีบยกมือห้าม “บาร์บี้ไม่หลงกลพวกเรียวกับพี่แป้วแหวง่าย ๆ หรือก บาร์บี้จะกลับกรุงเทพฯ วันนี้เลย ต่อให้ต้องเช่าเหมาเครื่องบินกลับบาร์บี้ก็ยอม”

“แต่...” สามคนประสานเสียงกัน ตั้งท่าจะคัดค้าน

“ไม่ต้องพูดเลย ถ้าใครคิดจะอยู่ที่นั่นต่อก็ลงไป บาร์บี้จะสั่งให้เเพอร์จอดให้ลงตรงนี้แหละ”

บาร์บี้ประกาศเสียงโห่ดังเป็นต่อ เพราะมีสถานะเป็นเหมือนผู้นำกลุ่มกลายเป็น

ฮานะนั้น แม้จะเติบโตในครอบครัวมหาเศรษฐี และเป็นหลานสวานักธุรกิจหมื่นล้านอย่างเคน แต่ได้รับการเลี้ยงดูอย่างเข้มงวด จึงไม่มีเงินใช้สอยมือเติบเหมือนเธอ หลายครั้งที่หญิงสาวต้องทำหน้าที่เจ้ามือไปถึง

เจ้าหน้อออกเงินให้เพื่อนซี้ใช้ก่อน อย่างมาดุดคอนเสิร์ตคราวนี้ก็เช่นกัน บาร์บี้เป็นคนจ่ายเงินค่าตั๋วโดยสารเครื่องบินที่เพิ่มขึ้นจากชั้นประหยัด เป็นชั้นหนึ่งให้ เพื่อนรักเลยเกรงใจเธอมาก

ส่วนแป้วแหวกก็เป็นเพื่อนรุ่นพี่ร่วมมหาวิทยาลัยกับบาร์บี้มาก่อน และเป็นคนแรกที่ชักชวนเซเลบสาวให้ก้าวเข้าสู่วงการบันเทิง โดยเป็น แบนด์แอมบาสเดอร์ของเครื่องสำอางยี่ห้อดัง จนเธอเริ่มเป็นที่รู้จักของคนในสังคม

และคนอย่างเธอทำอะไรต้องจัดเต็ม!

หญิงสาวตัดสินใจว่าจ้างผู้จัดการส่วนตัว ทั้งๆ ที่ยังไม่ได้กระโจน เข้าสู่วงการเต็มตัวอย่างเซเลบรุ่นพี่คนอื่นๆ โดยมีเงื่อนไขว่าผู้จัดการของเธอจะต้องมีความอดสูงทะลุพิภพ ทนทานต่อแรงเหวี่ยงมหาศาล สามารถเผชิญหน้ากับสภาวะวินได้อย่างไรขอบเขต ทั้งยังต้องรู้จัก (รับมือ) กับสื่อต่างๆ เป็นอย่างดี และยอมทุ่มเทเวลาทั้งหมดให้บาร์บี้คนเดียว

ที่สำคัญที่สุด คนคนนั้นจะต้องยอมขี่เฟอร์รี่เป็นคิตตี้ ชิคิตตี้เป็น เฟอร์รี่ ไปกับบาร์บี้ด้วย!

และเพื่อนรุ่นพี่ที่มีคุณสมบัติทั้งหมดที่เข้ามา แป้วแหวกเลยกลายเป็น พี่เลี้ยงนางงาม เฮีย! ผู้จัดการ (ว่าที่) ดาราด้วยเหตุนี้ ทว่าความที่บาร์บี้ ยังไม่ค่อยมีงานเข้ามาหาสักเท่าไร ผู้จัดการสาวร่างอวบจึงเป็นเหมือน เบ๊กิ้งเพื่อนเธอเสียมากกว่า

แต่บาร์บี้เป็นคนใจกว้าง จึงจ่ายเงินเดือนให้เพื่อนรุ่นพี่สูงลิบ พร้อมสัญญาว่าจะแบ่งเปอร์เซ็นต์จากรายได้ให้อีกฝ่ายเมื่อได้งานในวงการบันเทิง แป้วแหวกเลยค่อนข้างเกรงใจหญิงสาวเป็นพิเศษ จนเรียกได้ว่า แทบไม่กล้าปฏิเสธบาร์บี้เลยสักครั้ง รวมถึงเหตุการณ์วันนี้ด้วย

ขณะที่เรียวก็หลงรักบาร์บี้มาตลอด ถ้าเธอขอให้เขาย้ายมาจาก เกาหลีไปกรุงเทพฯ ด้วยกัน ขายนุ่นก็ไม่มีทางเกี่ยงนอน

สรุปว่าสมาชิกทุกคนในทริป ไม่มีใครกล้าขัดใจเจ้าหญิงคนนี้สักคนเดียว เพียงแต่พอถึงกรุงเทพฯ แล้วทั้งหมดจะยอมตามไปเป็นกองหนุนของหน่วยอาละวาดพิเศษในงานแต่งของวิเศษกับรวิวรรณหรือเปล่ายังไม่มีใครตอบได้

เพราะถึงวิเศษจะใจดีกับเพื่อนๆ ของลูกสาวมากโข แต่เขาก็มีฉายาว่า ‘มาเฟียโบกตีก’

ใครกันล่ะจะอยากมีเรื่องกับมาเฟียในงานแต่งของเขา

งาน แต่งของวิเศษกับรวิวรรณจัดแบบค็อกเทล เน้นความเรียบง่ายแต่อบอุ่นชวนประทับใจ ด้วยผู้จัดงานตั้งใจให้แขกที่มาร่วมงานรู้สึกเหมือนได้มากินข้าวในสวนหลังบ้านของเพื่อนสนิทหรือญาติผู้ใหญ่ จึงนำดอกไม้สดหลากหลายชนิดและไม้ใบนานาพันธุ์มาตกแต่งประดับประดาอย่างมีศิลปะภายในห้องบอลรูมของโรงแรมหรูติดอันดับโลกริมแม่น้ำเจ้าพระยาในเครือเลสเตอร์สอร์ตแอนด์โฮเต็ลแห่งนี้

แขกที่มาร่วมงานถูกจำกัดอยู่แค่หลักร้อยต้นๆ เพราะเจ้าบ่าวอ้างว่าได้เลือกเฟ้นแต่คนที่สนิทสนมกับทั้งคู่จริงๆ เท่านั้น

แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังมีเสียงกระจิบกระຈกข่าวกระเส็นกระสายมาเข้าหูผู้ร่วมงานว่า ที่เจ้าบ่าวจัดงานแบบเจียบกริบเช่นนี้ ก็เพราะกลัวว่าเรื่องจะรั่วไปถึงลูกสาวคนเดียวที่ทิ้งเรียว แสบ ช่า และมีชื่อว่าบาร์บี้

เห็นว่าป่านนี้ฝ่ายนั้นยังไม่รู้เรื่องนี้เลยด้วยซ้ำ ด้วยมีคนเห็นจากทางอินสตาแกรมของกลุ่มไฮโซแซบเวอร์ว่าเจ้าหล่อนกับผองเพื่อน ซึ่งเรียกตัวเองว่าสี่หัวใจแห่งไฮโซ เลียนแบบละครชุดโปรดและดั่งเปรี้ยงปร้างเมื่อไม่นานมานี้ กำลังเริงร่าอยู่ที่สนามบินอินชอนประเทศเกาหลีเน

กว่าบาร์บี้จะรู้เรื่องนี้ ข่าวสารก็โดนหุงเป็นข่าวสุกไปเรียบร้อยแล้ว ถึงตอนนั้นต่อให้อยากยกมือประท้วงไล่ภรรยาใหม่ของบิดาออก

จากบ้าน ก็คงไม่มีประโยชน์เสียแล้ว

‘ใครว่าไม่มีประโยชน์ล่ะ!’

คนโดนนินทาที่ยืนแอบอยู่หลังกุหลาบกอใหญ่แฉ่งในใจ และกวาดตามองหาคุป่าวสาวอย่างใจจดใจจ่อ

พ่อของเธอดูหล่อเหลาและเนี้ยบกว่าทุกวัน

ท่านสวมชุดสูทสีขาวสะอาด ทั้งยังเห็นบดอกกุหลาบสีชมพูอ่อนตรงกระเป๋าทิ้งซ้าย และกำลังทักทายแขกคนหนึ่งอยู่

บุรุษอายุราวสามสิบปีปลายๆ ร่างสูงลำสัน ผิวสองสี แต่คมคาย สะดุดตา เพื่อนรุ่นน้องของพ่อที่บาร์บี้รู้จักเป็นอย่างดี มีหน้าซำยังเรียกอย่างสนิทปากว่า ‘อา’ แต่เธอเพิ่งรู้ว่าเขาคือคนสำคัญคนหนึ่งในงานคืนนี้ ตอนได้ยินผู้มาร่วมงานป๊องปากกระซิบกันว่า

“นั่นคุณนิธานนี่เธอ เห็นเขาวงกัณว่านอกจากจะมาช่วยจัดดอกไม้ในงานนี้แล้ว ยังเป็นกามเทพช่วยແລงศรให้รอดวนขบวนสุดท้ายอย่างคุณวิเศษ โฉมผ่านไปบรรยายคุณหนูหรั่งถึงคานทองธานีเชียวนะ”

‘อ้อ! ที่พ่อสละโสดคราวนี้เป็นเพราะอานี่เอง!’

บาร์บี้เขินเขียว

แต่พอเห็นบิดาคลี่ยิ้ม ดวงตาทอประกายเจิดจ้าด้วยความสุข อย่างที่เธอไม่ได้เห็นบ่อยนัก ทำให้บาร์บี้เกือบใจอ่อนและหายโกรธเป็นพลัดทิ้ง ถ้าไม่เห็นเจ้าสาวของบิดาผ่านเข้ามาในสายตาสีก่อน

ฝ่ายนั้นสวมชุดผ้าไหมสีงาช้างที่ตัดเป็นเสื้อไหลล้า เข้ารูปตรงช่วงเอว ปล่อยชายยาวระฟ้าอย่างเรียบง่ายแต่หรูหราและราคาแพงระยับ เพราะมีคริสตัลเม็ดงามนับร้อยเม็ดปักไว้รอบคอเสื้อกับชายกระโปรงอย่างวิจิตรบรรจง และสิ่งที่สะดุดตาเธอที่สุดไม่ใช่ชุดเจ้าสาวแสนสวยที่ฝ่ายนั้นสวมอยู่

แต่เป็น...

แหวนเพชรวงโตขนาดไม่ต่ำกว่าสิบกะรัตบนนิ้วนางข้างซ้าย
น้ำสีฟ้าพรางพรายที่หยอกเอนกับแสงไฟจนพราวพรายทำให้บาร์บี
ถึงกับอ้าปากค้าง

มันต้องเป็นเพชรสีฟ้าราคาแพงลิบในตู้เซฟ ที่วิเศษซื้อมาเก็บไว้ได้
สักพักแล้วแน่ๆ และบาร์บีเคยล้อบิตาว่า น่าเสียดายที่มันไม่ใช่เพชรรูป
หัวใจ ไม่เช่นนั้นเธอคงบอกใครๆ ว่ามันคือหัวใจมหาสมุทรของโรสที่ถูก
งมขึ้นมาจากก้นทะเล หลังจากจมลงไปพร้อมกับแจ็คและเรือไททานิก
เมื่อหนึ่งร้อยปีมาแล้ว

แต่อีกนัยหนึ่ง สีฟ้าคือสีเสื้อคลุมของพระแม่มารี จึงเป็นสีแห่ง
ความบริสุทธิ์ผุดผ่อง และเป็นสีชุดเจ้าสาวของชาวโรมันโบราณเพราะมันเป็นคือ
สีแห่งความรัก ความสุข และความซื่อสัตย์

แหวนหมั้นเพชรสีฟ้างี้จึงเปี่ยมไปด้วยความหมายยิ่งกว่ามูลค่า
ของมัน จนคนมองตาแทบลุกเป็นไฟด้วยความริษยา

และเมื่อมองไล่ขึ้นไป หญิงสาวก็พบว่ารอบลำคอขาวผ่องของฝ่าย
นั้น มีสร้อยเพชรเส้นงามที่เธอเพิ่งขอให้บิดาซื้อหลังงานออสการ์ที่ผ่านมา
ไม่กี่วัน

สร้อยของเธอ!

ข้างกลั!

ส่วนต่างหูนั้นเป็นของเก่า ไม่คุ้นตา แต่รูปทรงโบราณที่ใหญ่โต
โอฬารของมัน ทำให้บาร์บีพอจะเดาได้รางๆ ว่าน่าจะเป็นของดิดดัว
เจ้าสาวมา อาจเป็นของแม่ที่มอบให้ลูกสาวจากรุ่นสู่รุ่น

และเครื่องประดับชิ้นสุดท้ายบนตัวเจ้าสาวคือ หวีเสียบตกแต่งด้วย
เพชรกับไข่มุกจนดูคล้ายช่อดอกไม้สดที่นำมาแซมไว้บนมวยผม ถึงจะ
ราคาแพง แต่ดูรู้ว่าของใหม่ เป็นเหมือนตัวแทนของความหวังและอนาคต
สดใสของเจ้าสาวที่กำลังจะเริ่มต้นในไม่ช้า

เห็นแล้วอยากถามนักเขียนว่าเป็นฝรั่ง (ดอง) มาจากไหน เพราะดูเหมือนแม่เลี้ยงของเธอจะยึดติดหนักกับสโลแกนวันแต่งงานของเจ้าสาวฝรั่งที่บอกว่า

*'Something old,
something new,
something borrowed,
something blue
and a silver sixpence in her shoe.'*

สงสัยว่าในรองเท้าข้างซ้ายของเจ้าหล่อนมีเหรียญเงินหกเพนนีที่ซื้อจากอียิปต์ซ่อนเอาไว้หรือเปล่า

เพราะเหรียญเงินหกเพนนี ถือว่าเป็นตัวแทนของความร่ำรวย เจ้าสาวจะต้องเอาใส่ไว้ในรองเท้าข้างซ้ายเพื่อความโชคดี

ว่าแต่คิดจะทำตามฝรั่ง แล้วไม่รู้หรือไม่ว่า ของที่ขอยืมมานี้ ต้องยืมมาจากคนที่แต่งงานแล้วและมีชีวิตครอบครัวเปี่ยมสุข เพื่อความโชคดีจากการแต่งงาน และชีวิตรักของคนคนนั้นจะได้ถ่ายทอดมาที่ตัวเจ้าสาวด้วย

ยิ่งกว่านั้นคนที่ให้ยืมก็ต้องเป็นคนในครอบครัวหรือคนใกล้ชิด

‘แล้วฉันไปใกล้ชิดกับเงินตอนไหน!’

‘ที่สำคัญฉันยังไม่ได้แต่งงาน!’

ยิ่งคิดองศาเดือดในตัวบาร์บี้ก็พุ่งปรี่จนปรอทอารมณ์แทบแตก ต้องกำมือแน่น สูดลมหายใจลึกยาวเข้าทรวงอกอยู่สองสามครั้ง จนคนที่ยืนอยู่ข้างๆ สังเกตเห็น และรีบถามเธอด้วยน้ำเสียงไม่สบายใจนัก

“จะไม่สบายหรือเปล่าบาร์บี้”

“ไม่ บาร์บี้เลยจุดนั้นไปไกลแล้ว” เธอกัดฟันตอบ

“อะไรนะ” เรียวหน้าซีดลงอย่างเห็นได้ชัด “จะเป็นลมหรือ” นั้นไป

พักก่อนไหม”

“เปล่า บาร์บี้ไม่ได้จะเป็นลม แต่บาร์บี้จืด จืดจริงๆ เลยนะเรียวกิจที่ตรงนี้”

เธอตอบเสียงห้วน จ้มหน้าออกตัวเองอย่างเกรี้ยวกราด นี่ถ้าไม่คิดว่าเรียวเป็นคนช่วยให้เธอได้เข้ามาในงานแต่งงานครั้งนี้จนสำเร็จ หญิงสาวก็คงสะบัดหน้าไปจากอีกฝ่ายนานแล้ว

“โกรธมาก ๆ ระวังนะ เดี่ยวความดันขึ้น เส้นเลือดในสมองแตก”
เรียวกังวุ่นอย่างไม่สบายใจระคนเป็นห่วง

ทว่าหญิงสาวไม่ยอมฟัง เธอยังโกรธกรุ่นไม่หาย ตามประสาคนใจร้อนและเอาแต่ใจตัวเอง ข้างฝ่ายเพื่อนสนิทเห็นบาร์บี้ยืนเงียบไม่พูดจาเลยเอ่ยต่อว่า

“ในเมื่อบาร์บี้ได้มาเห็นกับตาแล้วว่าคุณป้ากำลังจะแต่งงานจริงๆ เราก็น่าจะกลับกันได้แล้วนะ มีอะไรค่อยไปพูดกันที่บ้านพรุ่งนี้”

“ไม่ ข้าไป”

“แต่...เอ่อ...บาร์บี้สัญญากับ...กับคุณพ่อของผมแล้วว่า ถ้าได้เข้ามาเห็นงานแต่งของคุณลุงแล้วจะรีบออกไป”

เรียวเอ่ยตะกุกตะกัก ทำให้หญิงสาวนึกขึ้นได้ว่า เพราะความรอบคอบของบิดาที่ถึงกับจ้างบริษัทรักษาความปลอดภัยระดับโลกมาดูแลความเรียบร้อยในคืนนี้เป็นพิเศษ เลยทำให้แขกทุกคนที่มาร่วมงานต้องแสดงบัตรเชิญ และยอมให้ฝ่ายรักษาความปลอดภัยสแกนลายนิ้วมือตรวจสอบดูว่าเป็นลายนิ้วมือเจ้าของชื่อที่ปรากฏบนบัตรเชิญหรือเปล่า

บาร์บี้ไม่มีบัตรเชิญดังกล่าว เรียวจึงต้องไปขอรับรองให้บิดาเขาพาเธอไปกับเขามางานด้วย แต่ท่านรัฐมนตรี พ่อของเพื่อนสนิทมีข้อแม้ว่า

‘หนูบาร์บี้ต้องสัญญากับลุงว่าจะไม่ก่อเรื่องวุ่นวายเด็ดขาด และห้ามอยู่เกินห้านาทีก่อน ถ้าคุณพิเศษไม่อนุญาต เพราะลุงไม่อยากมีปัญหา

คุณพ่อหนู'

เธอจำได้ว่ารับปากไปส่งๆ เพราะตอนนั้นยังคิดไม่ออกเหมือนกันว่าจะมาที่นี่เพื่ออะไร รู้แค่จะต้องมาให้ได้

แต่พอเห็นเครื่องถนิมพิมพาภรณ์บนตัวมารดาเลี้ยงแล้ว หญิงสาวก็รู้ทันทีว่าเธอควรทำอะไร

บาร์บี้ใช้เวลาไม่นานในการกวาดตามองหาตัวช่วย แล้วเธอก็เจอในที่สุด

มันตั้งอยู่ริมเวทีด้านหนึ่งอย่างเตรียมพร้อมและรอเวลา ทั้งยังถือว่าเป็นจุดเด่นในงานแต่งงานครั้งนี้ไม่แพ้คู่บ่าวสาวเลยทีเดียว เพราะได้ยินเสียงซุบซิบลอยมาเข้าหูว่า เจ้าสาวเป็นผู้บรรจงอบและตกแต่งเค้กแต่งงานทั้งหมดด้วยตัวเอง

มีครีมน้ำขาวเจือชมพูจางๆ เหมือนสีแห่งแรกรักบนก้อนเค้กแต่งงานสูงหนาที่ประดับประดาด้วยกลีบกุหลาบสีชมพูอ่อนเคลือบเกล็ดน้ำตาลแวววาว จากนั้นจึงนำมาเรียงต่อกันขึ้นไปถึงแปดชั้น เพื่อเป็นตัวแทนของความหมายแห่งรักนิรันดร์

และนั่นว่าเป็นโชคดีที่เค้กแต่งงานของบิดาสูงเวอร์ได้เหรียญทองขนาดนี้ เพราะมันบดบังตัวเธอหมดพอดี

หญิงสาวคิดอย่างพึงพอใจขณะสาวเท้ามุ่งหน้าไปยังเค้กก้อนนั้น ทำให้เพื่อนสนิทถึงกับอ้าปากค้าง มองอย่างไม่เชื่อสายตา

“บาร์บี้ จะไปไหนนะ” เรียวกะซิบลอดไรฟันหลังจากตั้งสติได้

หญิงสาวไม่ตอบ และดีใจที่ไม่ได้เปลี่ยนชุดเดินทางซึ่งเป็นทางגעกับสุทแบบจำลองเป็นชุดราตรีอย่างที่ควร เพื่อนชายเลยเดินตามมาไม่ทัน เพราะไม่สามารถแทรกผ่านแขกหรือในงานมาได้ว่องไวเหมือนเธอ

กอดปรกกับโชคคงเข้าข้างหญิงสาว เพราะเดินได้ครึ่งทางไฟในห้องบอลรูมแห่งนี้ก็เริ่มหรี่ลงเพื่อให้แขกที่มาร่วมแสดงความยินดีต่างเพ่งมอง

ไปยังสล็อตโลตต์ ซึ่งฉายาตกลงบนตัวเจ้าบ่าวที่กำลังประคองเจ้าสาวขึ้น
กล่าวคำขอคุณบนเวที เลยไม่มีใครสนใจบาร์บี้มากนัก

ดีแล้ว...

เธอคิดพร้อมคลีอี้มชั่วร้าย สุดลมหายใจเล็ก ตอนเดินตรงไปยัง
เค็กแต่งงานอย่างมั่งคั่ง ความสูงของมันก่อให้เกิดเงาตะมึน และการที่
มันตั้งอยู่ริมด้านหนึ่งของห้องบอลรูม แต่ใกล้กับขอบเวที ทำให้ที่นี่คือ
ชัยภูมิที่ดีที่สุด

หญิงสาวคลีอี้มตอนล่องลงไปใ้ในกระเป๋าสะพายใบเชื่อง แล้วหยิบ
ปืนพกขนาดเหมาะสมมือกระบอกหนึ่งขึ้นมา

เป้าหมายของเธออยู่ที่ทรวงอกของเจ้าสาว

บาร์บี้บอกตนเองพร้อมหรีตาลง แล้วเหนียวไกปืนอย่างไม่ลังเล
ปัง!

เป้าหมายของเธออยู่ที่
ทรวงอกของเจ้าสาว
บาร์บี้บอกตนเองพร้อมหรีตาลง
แล้วเหนียวไกปืนอย่างไม่ลังเล
ปัง!

Trick *or* Tip

ขโมยซีนเจ้าสาวในงานแต่งงานอย่างสาวแสบ

- 1 แต่งชุดราตรีสีขาวไปร่วมงาน
- 2 เม้าห้ามซิบ แต่ (แกล้ง) เม้าแล้วร้องเพลง "ลมหายใจของกินและกิน" (ซึ่งถือว่าเป็นเพลงชาติของคู่บ่าวสาว) ดังกว่าตอนเจ้าสาวผูกบนเวที รับรองตำรวจไม่จับแน่นอน
- 3 จิตหนักแบบบาร์บี้ (เอ๋ม...อันนี้ไม่ค่อยแน่ใจเท่าไรว่าแค่อยากขโมยซีนเท่านั้น ไม่ใช่ทำลาย!)

บาร์บี้ตัวร้าย 2

ก๊ข นายยามจอมโหด

กระสุนที่แพงที่สุดในโลก ทำจากทองคำขาว 14 เค
หัวกระสุนเป็นพลอยสีม่วงที่ล้อมเพชร 90 เม็ด
แต่ถึงอย่างนั้นมันก็ยังไม่คู่ควรกับปืนของบาร์บี้ เพราะ
สำหรับเธอ หัวกระสุนต้องเป็นเพชรสีชมพูเท่านั้น!!!

พอ สิ้นเสียงปิ่น แยกเหวี่ยงที่มาร่วมงานก็พร้อมใจกันเงยบกริบด้วยความตกใจอยู่ชั่วอึดใจ

จากนั้นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก็สับสนอลหม่านจนบาร์บี้อธิบายไม่ถูกรู้แค่ภาพตรงหน้าเหมือนภาพในหนังไม่มีผิด คนเป็นเจ้าสาวหน้าซีดเผือดด้วยความตกใจ จากนั้นก็เซลงมือไปด้านหลัง โดยมีบิดาของเธอก้าวเข้าไปประคองไว้ ป้องกันไม่ให้ฝ่ายนั้นล้มพับลงกับพื้น

แล้วชุดขาวสะอาดของเจ้าสาวก็ค่อยๆ เปลี่ยนสีไปต่อหน้าต่อตาคนทั้งห้องบอลรูม

พริบตาหนึ่งหลังจากนั้น ความเงยบกริบก็แปรเปลี่ยนเป็นความสับสนอลหม่าน พร้อมๆ กับเสียงกรีดร้องด้วยความตกใจของแขกเหวี่ยงที่มาร่วมงานดั่งขึ้น และก่อนที่บาร์บี้จะได้ยับยั้ง ข้อมือของหญิงสาวก็ถูกมือใหญ่ของใครคนหนึ่งคว้าหมอบอย่างแรง

หญิงสาวสะดุ้งเฮือกด้วยความตกใจระคนคิดไม่ถึง

“เอ๊ะ!” เธออุทาน ตั้งใจจะหันไปเล่นงานผู้ถูกอาจ แต่พอสบตากับผู้ก่อเหตุก็วิ่งชิงไปชั่วเสี้ยวนาที่

ดวงตาเรียวสีน้ำตาลอ่อนเหมือนอำพันชั้นดีจากรัสเซียดูอบอุ่นอ่อนโยน ทว่าแฝงความเอาจริงเอาจังจนเกือบเป็นจุดด่างเอาไว้

เธอรู้สึกเหมือนเคยเห็นดวงตาคู่นี้มาก่อน ทว่านี่ก็ไม่น้อยกว่าเคยเห็นที่ไหน แต่ถ้าเคยเจอกัน เธอก็ไม่น่าจะลืมเขาได้สนิทเช่นนี้

เพราะผู้ชายตรงหน้าสูงสะกดตาไม่น้อย คิดว่าเขาน่าจะสูงเกินมาตรฐานชายไทยราวสิบกว่าเซนต์ได้ ด้วยเธอเป็นผู้หญิงที่ค่อนข้างสูงและวันนี้ก็สวมรองเท้าส้นสูงไม่ต่ำกว่าสามนิ้ว ยิ่งสูงแค่ปลายคางเขาเท่านั้น

ยิ่งกว่านั้น เธอไม่มีทางลืมใบหน้าสีน้ำตาลอ่อนคล้ายเงาประกายทองเหมือนผิวชาวยุโรปใต้บ่มแดดที่ค่อนข้างตอปลเล็กน้อย และมีโหนกแก้ม

ยกสูง รับกับเบ้าตาลึกแบบชาวตะวันตกของอีกฝ่ายได้ ทั้งไรหนวดเขียวๆ ที่ล้อมกรอบใบหน้าคมคายก็ชวนให้นึกถึงนักรบโบราณ ที่ทั้งกระด้างและเหี้ยมโหด ไม่รู้จักคำว่าปรานี ยิ่งกว่านั้นนักรบคนนี้ดูท่าจะกำร่ำศึกมาไม่น้อย เพราะสันจมูกที่โด่งตรงมีรอยคดจางๆ ปรากฏอยู่

ขณะที่เส้นบางๆ ตรงมุมปากของอีกฝ่ายทำให้หญิงสาวเดาว่า เขาน่าจะมีอายุไม่ต่ำกว่าสามสิบแล้ว แต่ใครจะไปสนล่ะ ถ้าทราบใบปากของชายหนุ่มยังอุ่มหนาดูนุ่มน่าจู...

ความคิดนี้ทำให้บาร์บิรู้สึกตัว และแก้มร้อนวาบด้วยความตกใจ จึงต้องกลืนใจส่งเสียงพู่เพื่อข่มความรู้สึกแปลกๆ ที่จุดประกายวาวขึ้น

“ปล่อยนะ!”

มีอะไรบางอย่างในตัวฝ่ายนั้น ที่ทำให้เซเลบสาวไม่กล้าแตะคอใส่อย่างที่เคยทำกับคนแปลกหน้า

คงเพราะมาดเข้มๆ หรืออายุที่ดูมากกว่าเธอหลายปี บาร์บิเลยตัดสินใจใช้สรรพนาม ‘คุณ’ กับอีกฝ่ายแทนคำว่า ‘นาย’ อย่างที่ตั้งใจไว้ในตอนแรก

“คุณทำอะไรนะ”

“เจียบ! แล้วตามผมมานี้”

ฝ่ายนั้นส่งเสียงกระด้าง ทำให้บาร์บิขี้หวงหน้า เธอไม่รับฟังคำสั่งใครง่ายๆ นัก โดยเฉพาะคนแปลกหน้าทำทางไม่เป็นมิตรแบบนี้ แต่พอได้ยินบิดาประกาศผ่านไมโครโฟนอย่างเกรี้ยวกราดว่า

“ใครเป็นคนทำ ออกมานี้เดี๋ยวนี้ ไม่งั้นอย่าหาว่าผมไม่เตือนนะ!”

บาร์บิก็รู้ว่าวิเศษคงโกรธมาก แต่คิดไม่ถึงว่าพ่อจะโกรธขนาดประกาศใช้อำนาจกลางงานแต่งงานแบบนี้ ทว่าเธอยังไม่ยอมขยับตัวง่ายๆ ได้ยินวิเศษประกาศซ้ำว่า

“เฮ้! เปิดไฟเร็วๆ เฮ้! ใครที่จับมือป็นให้ผมได้ ผมให้รางวัลหนึ่งล้าน”

ตั้งล้าน!

พ่อคงโกรธจัดจริงๆ ขึ้นอยู่ต่อ เธอต้องโดนเล่นงานด้วยการสับเป็นหมื่นท่อนฝังไว้ตามตอม่อทางด่วนแน่ๆ!

หญิงสาวตัดสินใจฉับไวด้วยการหันไปหาคนตรงหน้า แล้วบอกเขาว่า

“คุณจะพาฉันไปไหนก็รีบไป เร็วๆ เข้า”

“แต่พ่อคุณให้รางวัลตั้งล้านเยียนะ”

“ฉันให้สองล้านเลยเห่า”

หญิงสาวเกทับ เห็นแววระยับคล้ายขบขันในดวงตาคนตรงหน้า วูบหนึ่ง จากนั้นเขาก็ทำสิ่งที่ไม่คาดฝันด้วยการผลักหลังเธอแรงๆ จนเขลาลาไปปะทะกับเคັกก้อนใหญ่ แต่ดูเหมือนอีกฝ่ายจะยังไม่สนใจ เพราะมือแข็งๆ ของชายหนุ่มกดทาบลงที่ต้นคอระหงอย่างเจตนาให้ใบหน้าของบาร์บี้จมลงไปฝังอยู่ในเนื้อครีมหนานุ่ม

“กรีด คุณทำบ้าอะไรของคุณฮี้”

บาร์บี้มั่นใจว่ากรีดร้องเต็มเสียง แต่ครีมที่อุดปากอยู่ทำให้มีเพียงเสียงอึกอึ้อี้ดังลอดออกไปเท่านั้น แล้วมือข้างนั้นก็ดึงเธอออกมาจากก้นเคັก จากนั้นจึงเลื่อนลงข้อนร่างเธอขึ้นอุ้มในอ้อมแขน พร้อมกับพาแหวกฝูงชนที่

จากนั้นเขาก็ทำสิ่งที่ไปคาด
ฝันด้วยการผลักหลังเธอ
แรงๆ จนเขลาลาไปปะทะกับ
เคັกก้อนใหญ่ แต่ดูเหมือน
อีกฝ่ายจะยังไม่สนใจ เพราะ
มือแข็งๆ ของชายหนุ่มกด
ทาบลงที่ต้นคอระหงอย่าง
เจตนาให้ใบหน้าของบาร์บี้
จมลงไปฝังอยู่ในเนื้อครีม
หนานุ่ม

“กรีด คุณทำบ้าอะไรของคุณฮี้”

กำลัง ดาหน้าเข้ามาบริเวณหน้าเวทีอย่างรวดเร็ว

“ปล่อยฉันนะ ปล่อยเดี๋ยวนี้”

บาร์บี้แฉุดออกมา เธอพยายามดิ้นรนลงจากอ้อมอกกว้าง และปาดครีมออกจากใบหน้าจนเนียนไปด้วยอย่างกลัวเป็นสิว แต่หญิงสาวได้ยินเขาบอกแขกหรือในงานน้ำเสียงเครียดจัด

“ขอทางด้วยครับ ขอทางด้วย ขอทางพาคณะผู้หญิงไปห้องพยาบาลหน่อยครับ”

หญิงสาวหยุดโวยวาย และยอมซุกหน้าอยู่กับแผงอกหนาหนึ่ง

ประกอกับไฟในห้องบอลรูมสว่างจ้าขึ้นพอดี เธอจึงยอมสงบเงียบอยู่ครู่หนึ่ง จนแน่ใจว่าถูกอ้อมออกมาไกลแล้ว จึงค่อยเงยหน้าขึ้น และทูปชายหนุ่มไม่เบานัก พร้อมเอ่ยปากสั่ง

“ปล่อยฉันลงเดี๋ยวนี้”

“ผมปล่อยแน่ แต่คุณต้องรับปากก่อนว่า จะไม่กลับเข้าไปในงานนั้นอีกแล้ว”

ระหว่างพูด คนพูดก็สาวเท้ายาวขึ้นและเร็วขึ้นกว่าเดิม จนเธอได้ยินเสียงหัวใจเขาเต้นโครมครามอยู่ข้างหู

“ฉันรู้หรอกนะ” หญิงสาวบอกอย่างถือดี

“งั้นก็ดีแล้ว เพราะผมไม่คิดว่าคุณพิเศษจะยอมปล่อยให้เรื่องจบลงง่ายๆ แบบนี้หรอก”

น้ำเสียงเขาหัวกระด้างจนเกือบเป็นตะคอก ตอนวางเธอลงบริเวณด้านหลังโรงแรมที่ติดกับลานจอดรถ

“เรื่องอะไร ฉันไม่ได้ทำอะไรสักหน่อย ก็แค่ช่วยสร้างสีสันในงานแต่งงานนี้เท่านั้น”

“สีสัน!”

คนพูดแค้นเสียง เหมือนเธอได้ยินคำว่า ‘เฮอะ’ เล็ดลอดออกมา

ด้วย ทำให้หญิงสาวเสียใจที่เมื่อครูไม่ได้เอาใบหน้าเป็นนครีมูไปกับ
เสื้อสูทสีเข้มของอีกฝ่ายให้ทั่ว เลยได้แต่กระซางเสียงโต้ตอบกลับ

“ใช่ สีสันที่คนไรจินตนาการอย่างคุณไม่มีวันเข้าใจ”

“คงไม่ใช่ผมคนเดียวหรอกที่ไม่เข้าใจจินตนาการบ้าๆ ของคุณ”

“บ้าตรงไหนกัน”

“บ้าสิ คนดีๆ ที่ไหนจะเที่ยวเอาปืนมายิงแม่เลี้ยงหมาดๆ ในงาน
แต่งของพ่อตัวเอง”

ชายหนุ่มตอบเสียงเข้ม สีหน้าเขาเรื่อง แต่หญิงสาวยังไม่ยอมแพ้
เธอขีดหน้า ประสานตากับอีกฝ่ายอย่างถือดี

“มันก็แค่เป็นเพนต์บอลเท่านั้น อย่าทำเหมือนฉันไปเที่ยวคว่ำป็น
เอ็มสืบทมายิงกราดใส่ยายนั่นหน่อยเลย” หญิงสาวยืนกราน มั่นใจว่าเขา
ต้องเห็นชุดสีขาวของเจ้าสาวเปลี่ยนเป็นสีชมพูจัดแสบตาจากกระสุนปืน
เพนต์บอลเหมือนที่เธอเห็นแน่ๆ “แล้วฉันก็เคียงข้างๆ เท่านั้น”

“แต่ตำรวจคงขำไม่ออก และคุณไม่มีสิทธิ์พกอาวุธปืนเข้ามาใน
ที่สาธารณะแบบนี้”

คำพูดนั้นทำให้หญิงสาวหรีตามองคนตรงหน้าอย่างไม่ไว้ใจ

“นี่คุณเป็นตำรวจหรือ”

“เปล่า” เขาตอบเสียงเข้ม “ผมเป็นคนที่คุณพ่อของคุณจ้างให้มา
ดูแลงานแต่งงานนี้”

บาร์บี้ได้ยินแล้วเกือบถอนหายใจด้วยความโล่งอก และรีบมอง
สำรวจอีกฝ่ายอย่างเต็มตาเป็นครั้งแรก เธอพบว่าบุรุษแปลกหน้าสวมชุด
สูทสีน้ำเงินเข้มเกือบดำสนิท เช่นเดียวกับกางเกงขายาวกระชับตัว และ
ถ้ามองดีๆ จะพบว่าที่หูข้างหนึ่งของเขามีหูฟังสีดำอันเล็กเสียบเอาไว้
เหมือนเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยซึ่งขอตรวจดูการ์ดเชิญแต่งงานใน
มือบิดาของเรียวเมื่อครูนี

เขาเป็นยาม...เอ็ม...รปภ. ที่พ่อเธอจ้างมาจริงๆ ด้วย

“แล้วทำไมคุณถึงช่วยฉัน” เธอถามด้วยความสงสัยแถมระแวง

“คุณบอกว่าจะให้เงินผมสองล้านไง”

“ไม่สิ ก่อนหน้านั้น คุณเข้ามาช่วยฉัน ตั้งแต่ก่อนที่ผมบอกว่าจะ
จ่ายคุณสองล้าน” หญิงสาวคาดคั้น

บาร์บี้รู้ว่าเธอค่อนข้างได้รับอิทธิพลพิเศษกว่าหญิงสาวรุ่นราวคราว
เดียวกันอยู่ไม่น้อย การเป็นบุตรสาวคนเดียวของวิเศษ และกำพร้ามารดา
ตั้งแต่เกิดนั้น ทำให้คนที่รายล้อมอยู่รอบตัวล้วนรักใคร่เอ็นดู เกรงอก
เกรงใจเธอทั้งนั้น มีหน้าซ้ำความสวยสดใสคล้ายตุ๊กตาบาร์บี้สมชื่อ ก็ทำให้
หนุ่มน้อยหนุ่มใหญ่ต่างแย่งกันเอาอกเอาใจเธอไม่หยุดหย่อน

อดคิดไม่ได้ว่าที่อีกฝ่ายยอมเสี่ยงช่วยเธอเช่นนี้ ก็เพราะแอบชอบ
เธออย่างแน่นนอน...

หึๆ...

แต่คำตอบเป็นথাที่ได้รับทำให้หญิงสาวแทบหงายหลังอย่างคาด
ไม่ถึง

“ผมไม่ได้ช่วยคุณ แค่ไม่อยากให้คุณพ่อของคุณต้องเสียหน้า
มากไปกว่านี้” พอเห็นเธอตกใจจนพูดไม่ออก อีกฝ่ายเลยขยายความว่า
“แค่คุณบ้าดีเดือดขนาดเอาปืนเพนต์บอลมายิงเจ้าสาวของเขากลางงาน
แต่งงานก็แย่อยู่นะแล้ว อย่าให้ถึงขั้นทะเลาะกันจนงานล่ม ขึ้นหน้าหนึ่ง
หนังสือพิมพ์เป็นขี้ปากชาวบ้านเลย”

“แต่ฉันไม่แคร์ ฉันขึ้นหน้าหนึ่งบ่อยจนชินแล้ว” เธอหวัดเสียง และ
พยายามกระซกมือออกจากการเกาะกุมของอีกฝ่าย

รู้สึกแปลกๆ เหมือนผิดหวัง และโดนหักหลังโดยคนที่ไม่คาดคิด

“แต่คุณหนูหิ่งห้อยคงไม่ชินไปด้วย และที่สำคัญคุณต้องไปจากที่นี่
เดี๋ยวนี้”

เขาบอกเสียงแจ๊ส ทั้งยังไม่คลายแรงบีบจากข้อมือเธอย่างไรๆ แต่นั่นยังไม่ทำให้บาร์บี้ไม่โห่ใจดีเท่ากับจับได้ว่าอีกฝ่ายเป็นห่วงแม่เลี้ยงของเธอ

“ฉันจะไปก็ต่อเมื่อฉันอยากไปเท่านั้น ใครก็มาสั่งฉันไม่ได้ โดยเฉพาะคุณ”

เธอแทบตะคอกใส่หน้าอีกฝ่าย และหวังจะได้เห็นแววเกรงอกเกรงใจฉายในดวงตาคุณั้น แต่บาร์บี้กลับพบว่าตาคมของชายหนุ่มยังคงเย็นชาไม่เปลี่ยนแปลง ตอนเขาย้อนถามเสียงกระดังงาชวนคนลุก

“

ทำไม ผมเป็นยังงี้”

“ก็เป็นยามไง ยามอย่างคุณถือดียังงี้มาสั่งฉัน

รู้ไหมว่าฉันเป็นใคร”

“รู้...และรู้ด้วยว่าคุณมันตัวแสบ”

”

“ทำไม ผมเป็นยังงี้”

“ก็เป็นยามไง ยามอย่างคุณถือดียังงี้มาสั่งฉัน รู้ไหมว่าฉันเป็นใคร”

“รู้...และรู้ด้วยว่าคุณมันตัวแสบ”

บาร์บี้แทบร้องกรี๊ดเมื่อได้ยินเช่นนั้น

“คุณกล้าดียังงี้ ถึงมาว่าฉันแบบนี้ ไฉนยอมหน้ามเหสี”

เธอกรีดเสียงใส่ แล้วเงื้อมมือกระเป๋ามือขึ้น หมายถึงฟาดลงไปตีใบหน้าคมคายของคนตรงหน้า

แต่เขาช่างว่องไวเหลือเกิน มือแข็งแรง ของฝ่ายนั้นจับข้อมือเธอไว้ทัน และบีบแน่นจนกระเป๋าก็คือของหญิงสาวหล่นลงบนพื้น

“อ้าย! ปล่อยฉันนะ ช่วยด้วย ใครก็ได้ช่วยฉันที”

เธอโวยวายแล้วหันรีหันขวางอย่างโมโห อยากให้มีใครสักคนอยู่

แถวนี้ จะได้เข้ามาช่วยเล่นงานคนหน้าโหดสักหน่อย แต่ดูเหมือนเสียงปืนเมื่อครู่จะทำให้ทุกคนแห่เข้าไปในห้องบอลรูมกันหมด

ลานจอดรถด้านหลังโรงแรมเลยค่อนข้างเปลี่ยวจนน่ากลัว แต่ก่อนที่จะมีใครโผล่มา บาร์บี้ก็พบว่าคนที่จับมือเธอแน่นเอาไว้ไม่ยอมปล่อย กำลังก้มหน้าลงไปหาปากเสื้อสุทพร้อมพูดเสียงเบาจนจับใจความไม่ได้

พอเพ่งมองบาร์บี้ถึงได้เห็นว่ามิมีใครสักคนจับเอาปลายนิ้วเสียบอยู่ตรงนั้น แต่ไม่อยากรู้ว่าเขาพูดอะไรหรือพูดกับใคร รู้แค่ว่าควรฉวยโอกาสนี้ผลัดจากไป แต่พอเธอเริ่มดึงมือออก อีกฝ่ายก็เพิ่มแรงมากขึ้น ทำให้หญิงสาวทำไม่ได้อย่างใจคิด

“เอ๊ะ! คุณจะทำอะไรนะ”

เธอจึงตาใสอีกฝ่าย แต่ยังไม่ทันได้คำตอบ แสงไฟสว่างจ้าจากหน้ารถคันหนึ่งก็พุ่งตรงเข้ามาหาเป็นลำยาว ก่อนจะมาจอดเทียบใกล้ๆ คนข้างๆ ทั้งลากและดึงเธอเดินเข้าไปยังรถคันนั้น ทำให้บาร์บี้ใจหายวาบ หญิงสาวชินตัวไว้อย่างรวดเร็วแล้วกรีดเสียงใส่เจ้าของโบหน้าคมคาย

“ปล่อยนะ จะพาฉันไปไหน คิดจะลักพาตัวฉันหรือไง”

“บ๊าสี ผมจะลักพาตัวคุณไปทำไม” ดวงตาคู่นั้นกวาดมองทั่วตัวเธอคล้ายดูหมิ่น ทำให้ผิวแก้มสาวร้อนวาบ และเปลี่ยนเป็นโกรธจัดตอนได้ยินประโยคต่อมา “ผมจะให้คนไปส่งคุณกลับบ้านต่างหาก”

“แต่ฉันไม่ไป ได้ยินมั๊ย”

ถามจบหญิงสาวก็กลั้นใจ ก้มลงกัดข้อมือหนาของอีกฝ่ายเต็มแรง “โอ๊ย!”

บาร์บี้ได้ยินเขาอุทาน ไม่รู้ว่าตกใจหรือเจ็บ แต่นาทีนี้เธอไม่สนใจแล้ว เพราะเมื่อแรงบีบรอบข้อมือคลายออกจนเป็นอิสระ หญิงสาวก็รวบรวมกำลังผลักคนร่างสูงให้พ้นทาง แล้วกลั้นใจรีบวิ่งกลับไปในตัวโรงแรม

เธอก้าวยาวๆ ได้แค่สามก้าวก็ชนกับใครบางคนจนเกือบล้มคะมำลงกับพื้น ดีที่ฝ่ายนั้นช่วยคว้าแขนเอาไว้ทัน เลยแค่ปวดแปลบตรงข้อเท้าเท่านั้น เธออดสูดปากเบาๆ ไม่ได้

“อูย...”

“เป็นอะไรบาร์บี้ เจ็บมากไหม”

หญิงสาวรู้ว่าตนเองมีชื่อเสียงไม่น้อย เลยไม่แปลกใจเมื่ออีกฝ่ายรู้จักเธอ แต่ติดใจตรงที่คนถามถามราวกับสนิทชิดเชื้อ เลยรีบเงยหน้าขึ้นมอง แล้วก็อุทานออกมาอย่างแปลกใจ เมื่อเห็นบุรุษตรงหน้า

“อานี!”

ฝ่ายนั้นพยักหน้านิดๆ และถามซ้ำว่า

“ข้อเท้าหนูแพลงหรือเปล่า”

คนถามมองข้อเท้าของเธออย่างเป็นกังวล แต่บาร์บี้ไม่โห่เสียจนเห็นสิ่งโตตัวเท่าหนู

ลืมหืมความเจ็บปวดกับคนที่ไล่กวาดตามหลังมาทันที

หญิงสาวตั้งหน้าตั้งตาเล่นงานอีกฝ่ายอย่างไม่รีรังรอ ตามประสาคนเอาแต่ใจตัวเองเป็นที่ตั้ง

“อานีมาทีดีแล้ว บาร์บี้กำลังอยากรู้อยู่เลยว่า อานีเป็นคนทำให้คุณป้าแต่งงานกับยายหนูหรือไม่ใช่ไหมคะ”

ถ้าเป็นปกติเขาคงพูดว่า

‘ตาย! กล้าพูดนะยะ’

แต่คราวนี้มีคนแปลกหน้าอยู่ด้วย ฝ่ายนั้นเลยทำแค่ขึงตาใส่เธออย่างดูๆ แล้วพูดอย่างไม่เกรงใจตามประสาคนที่รู้จักกันมานานว่า

“คุณหนูหรือมีฐานะเป็นแม่ของบาร์บี้แล้วนะ ไปเรียกเธอแบบนั้นได้ยังไง”

ทว่าบาร์บี้สนิทกับอีกฝ่ายจนไม่เกรงกลัวแม้แต่น้อย โดยเฉพาะ

ระยะหลังมานี้ ที่เธอเริ่มออกงานสังคม ก็ได้นิทานช่วยเป็นพี่เลี้ยงบ้าง ดูแลเป็นหูเป็นตาแทนบิดาที่ไม่ค่อยมีเวลาวางบ้าง

หญิงสาวจึงขี้เท้าพร้อมทำหน้าที่ตามอย่างขจัดใจ รวากับเป็นแม่หนูน้อยอายุไม่กี่ขวบ

“แล้วจริงไหมล่ะคะ”

“อาไม่ได้ทำอะไรสักหน่อย แค่แนะนำให้พี่พิเศษรู้จักกับคุณหนูหญิงเท่านั้น”

“แต่บาร์บีได้ยินมาว่าอาเป็นกามเทพ ช่วยดันยายนั่นลงจากคานทองธานี”

“เหลวไหล! พวกเขาตวงสมพงศ์กันอยู่แล้ว ถึงไม่มีอาก็ได้แต่งงานกันวันยังค่ำ”

เซเลบสาวยิ่งฟังยิ่งโมโห เลยไม่ยอมหยุดคร่ำครวญง่าย ๆ ซ้ำยังพาลพาโลต่อไปว่า

“แต่ถ้าอาไม่เข้าไปยุ่ง พ่อก็คงไม่แต่งงานเร็วแบบนี้ อาทำแบบนี้ได้ยังไง”

เธอได้ยืนิทานถอนหายใจเฮือก ก่อนพูดเสียงคล้ายอ่อนใจ

“นี่บาร์บี หนูนะอายุสี่สิบสองนะ ไม่ใช่สองขวบ แล้วการที่พี่พิเศษครองตัวเป็นโสดมาได้ตั้งสี่สิบกว่าปีแบบนี้ หนูยังกล้าบอกอีกหรือว่าเขาแต่งงานเร็ว”

“เร็วค่ะ เร็วไปสี่สิบปี พ่อควรแต่งงานตอนบาร์บีอายุสี่สิบสอง เพราะตอนนั้นพ่อก็แก่ห่อมนแล้ว จะได้มีคนมาช่วยกันดูแล”

“อ้อ! ฉันจะบ้า”

คนที่เธอนับเป็นอาหลุดกิริยาสาวแตกออกมาในที่สุด และเกือบยกมือขึ้นจิกทิ้งผมตัวเองด้วยความโมโหเสียแล้ว ถ้าไม่ติดว่าบาร์บีรีบกระแอมห้ามเสียก่อน

หญิงสาวรู้ว่านิทานห้วงภาพลักษณ์ ‘ความเป็นแมน’ ของตัวเองเท่าๆ กับห้วงยอดขายรถซูเปอร์คาร์ในแต่ละเดือน เช่นเดียวกับที่หวังว่าดอกไม้ซึ่งนำมาใช้จัดแจกัน หรือจัดตกแต่งในงานเลี้ยงแต่ละครั้งจะสวยงามประทับใจแขกเหรื่อหรือไม่

ฝ่ายนั้นขบกรามแน่นแทนการสับัดหน้าใส่เธออย่างที่เราควรจะเป็นตอนถามว่า

“เพราะแบบนี้ใช่ไหม หนูถึงได้ทำเรื่องบ้าๆ ด้วยการลอบยิงคุณหนูหริ่งกลางงานแต่งงานของเธอ”

“อ้อ! อานิละก็ พุดชะน่ากลัวเลย” เธอห่อไหล่ ก่อนเอ่ยเสียงอ่อนหวานว่า “บาร์บี้แค่ยิงยานั่นด้วยปืนเพนต์บอลเท่านั้นนะคะ”

“จะปืนจริงหรือปืนเพนต์บอลมันก็ไม่ต่างกันหรอก”

“ต่างสิคะ ถ้าเป็นปืนจริงละก็ ป่านี้ยายคุณหนูหริ่งของอานิตายไปแล้ว”

“ดีแล้วละที่หนูยังไม่ได้บ้าขนาดนั้น ไม่อย่างนั้นป่านี้คงได้ไปยึดคอเตียงกับตำราวจในห้องข้างแล้ว”

นิทานกระแทกเสียงอย่างสาแก่ใจ ทำให้หญิงสาวมองเขาด้วยความโมโห

“อานีแข่งบาร์บี้ทำไมเนี่ย”

“ก็ถ้าไม่เข้าใจว่าเราจะไปรังเกียจรังอนอะไรคุณหนูหริ่งเขานักหนา ไม่ชอบหรือไง จะได้มีทั้งพ่อและแม่”

“ไม่ละคะ บาร์บี้กลัวว่าจะได้แม่เลี้ยงใจร้ายเหมือนในนิทานกริมม์แล้วแบบนั้นใครจะมาช่วยลูกเลี้ยงที่นำส่งสารอย่างบาร์บี้ได้ละคะ แดม บาร์บี้คงต้องยกเสื้อผ้า กระเป๋า รองเท้า กับเครื่องเพชรทั้งหมดให้พี่เลี้ยงอีกสองคนที่เป็นลูกติดตาม หรือไม่อย่างนั้นบาร์บี้ก็คงถูกจับโยนออกจากบ้านให้ไปอยู่กับคนแคระ และบางที...”

เธอห่อไหล่ทำหน้าที่สวดสยอง ภาพในการ์ตูนของวอลต์ดิสนีย์วิ่งพล่านเข้ามาในหัว แต่ยิ่งพูดไม่ทันจบก็ต้องสุดปากด้วยความเจ็บปวด เมื่อโดนนิทานหยิกเข้าที่ต้นแขนอย่างไม่อ้อมแรง พร้อมเอ่ยเบาๆ อย่างหมั่นไส้ว่า

“ชิ!...ลูกเลี้ยงที่น่าสงสาร แม่เลี้ยงใจร้ายอย่างนั้นหรือ อ้าวว่ามันน่าจะกลับกันเสียมากกว่าละมัง”

“อานิ!”

“อาพุดจริง คุณหนูหริ่งเขาเป็นคนดี เขาไม่ทำอะไรบ้าๆ พรรคนี้แหละ หรอก แล้วเขาก็เป็นเนื้อคู่กับพ่อหนูจริงๆ ดวงเขานะมีแต่จะมากูปลั๊กกับหนูกับพ่อ”

“เดี๋ยวๆ นี่อานิรู้ได้ยังไงว่าพ่อกับยาย...เอ่อ...คุณหนูหริ่งเป็นเนื้อคู่กัน แล้วดวงเขาจะอุปถัมภ์บาร์บี้ อ่าเป็นนิทานญาณสัมผัสหรือ” หญิงสาวขมวดคิ้วมองอีกฝ่ายอย่างสงสัย

“บ๊าสี อาก็แค่พูดไปเรื่อยเปื่อย”

คนเป็นอากัฏฐรววดเร็วจนบาร์บี้พึ่งแทบไม่ทัน มีหน้าซำยังمينหน้าไปทางอื่นที่ไม่ใช่ใบหน้าเธอเสียอีก

แบบนี้มีพิรุณชัดๆ

แต่ก่อนที่เธอจะได้ชักฟอกนิทานต่อ ฝ่ายนั้นก็เอ่ยนขึ้นด้วยความแปลกใจ คงเพราะเห็นหน้าชายหนุ่มที่ยืนจับตามองพวกเธออยู่

“อู๊ย เกือบลืม คุณมีธุระกับบาร์บี้หรือครับ”

พอได้ยินคำถามของนิทาน เซเลบสาวเลยได้ทีฟ้องคนที่นับถือเหมือนเป็นอาแท้ๆ ว่า

“นายยามหน่าโหดนี่คิดจะไล่ให้บาร์บี้กลับบ้านคะ แต่เขาไม่มีสิทธิ์ และบาร์บี้ยังไม่อยากกลับ อานิช่วยบาร์บี้ด้วยนะคะ”

แต่เหมือนนิทานจะอึ้งไปชั่วขณะ

“ยาม...หน้า...โหดหรือ ผมไม่เคยรู้มาก่อนเลยนะ” ฝ่ายนั้นพึมพำ

“มีอะไรหรือคะ หรือเขาไม่ใช่ยาม” เธอโน้มหน้า

“ไม่ใช่ เขาเป็น...” นิธานหยุดแล้วลากเสียงยาว มองชายหนุ่มตรงหน้าด้วยดวงตาแฝงนัยบางอย่างที่หญิงสาวอ่านไม่ออก แต่ชั่วพริบตาเดียวคนที่เธอนับถือเหมือนอาก๊วยตอบด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึมว่า “บอติกการ์ดต่างหาก เรียกให้มันถูกๆ หน่อยสิยายบาร์บี้ เรื่องอะไรถึงไปลดชั้นกันง่าย ๆ”

“ไม่เห็นจะต่างกันตรงไหนเลย” หญิงสาวสะบัดเสียง รำคาญลีลาของนิธานขึ้นมาตึงตึง

นึกว่าตายามนี่จะเป็นเจ้าใหญ่ นายโตมาจากไหน เซอะ!

“โอเค ไม่ต่างก็ไม่ต่าง” นิธานอะลุ่มอล่วย ก่อนจะตะล่อมเข้าเรื่องว่า “แต่ถ้าว่าบาร์บี้กลับบ้านก่อนก็ดีเหมือนกันนะ ไม่รู้ว่าเมื่อกี้มีใครจับภาพได้แล้วหวัดหรือโหลดขึ้นเฟชบุ๊กหรือเปล่า เกิดนักข่าวแห่กันมารุมสัมภาษณ์ เรื่องมันจะบานปลายใหญ่โต”

“จะกลับยังงั้นละคะ บาร์บี้มากับเรียว แต่เรียวหายไปในทันทีไม่รู้”

เหตุผลของนิธานทำให้เธอรับได้ และเริ่มคิดได้บ้าง

“ผมเตรียมรถไว้ให้บาร์บี้แล้ว” เสียงของ ‘ยาม’ ที่เจียบบานาน

ดังนั้น

“ฉันไม่ขึ้นรถคนแปลกหน้า เกิดโดนจับตัวไปเรียกค่าไถ่ขึ้นมาจะว่ายังไง” เธอเหลือบมองชายหนุ่มอย่างกล่าวหา

“รถคันนี้เป็นรถของบริษัทผมเอง บริษัทเราทำงานแบบนี้มาหลายปีแล้ว ไม่เคยมีประวัติต่างพร้อย และไม่มีทางทำเรื่องอย่างที่คุณพูดแน่”

ฝ่ายนั้นตอบเสียงกระด้าง บอกให้รู้ว่าไม่ยอมลดราวาศอกง่ายๆ ขณะที่นิธานพยักหน้าเป็นการรับรองด้วยกลายๆ แล้วกล่าวเสริมเสียงหนักแน่นว่า

“อารับรองอีกแรงว่าหนูไม่ต้องห่วงเรื่องโดนจับตัวไปเรียกค่าไถ่

หรรษา แล้วถ้ามีอะไร บาร์บีก็ค่อยๆ พุดกับพ่อเขาทีหลัง เชื่ออาเถอะว่า การที่พี่พิเศษแต่งงานกับคุณหนูหรั่งนี่ เป็นเรื่องที่ดีสำหรับทุกคนจริงๆ โดยเฉพาะตัวบาร์บีเอง”

เมื่อนิธานเอ่ยอย่างนั้น แถมยังมีนายยามหน้าโหดยืนคุมเชิงไม่ วางตา หญิงสาวเลยหมดทางโต้แย้ง ทั้งยังไม่รู้ว่าเรียวหายไปไหน เธอจึง ต้องจำใจกดฟันยอมรับปากโดยไม่ลืมหูล่าโทษอีกฝ่ายว่า

“ก็ได้ค่ะ บาร์บีจะยอมเชื่ออานิสสักครั้ง แต่บาร์บีจะไม่มีวันลืมนะ ว่า อานิเป็นคนทำให้พ่อทิ้งบาร์บีไป”

จากนั้นเธอก็กระพืดกระพืดไปขึ้นรถ หน้าเซ็ดคอแข็ง ไม่ยอม เหลือบมองคนที่เดินตามมาปิดประตูรถให้แม่แต่คนเดียว

ชาตินี้ยันชาติหน้า ขออย่าให้เราต้องเจอกันอีกเลยนะ

นาย-ยาม-หน้า-โหด!

ไฟ ท้ายรถเก๋งที่ลักขณาวิลาสนั่งไปยังไม่ทันกลับสายตา เสี่ยง สัญญาณติดต่อก็ดังขึ้นข้างหูชายหนุ่มซึ่งโดนเซเลบสาวตั้ง ฉายาว่า ‘นาย-ยาม-หน้า-โหด’ เสียแล้ว เขากดปุ่มเปิดช่องการสนทนา และได้ยินเสียงหวานของเจ้าสาวในคืนนี้ดังขึ้นอย่างร่อนรน

“เมื่อครู่คุณเป็นคนพาคุณบาร์บีออกไปใช่ไหม”

“ใช่”

เขารับคำสั้นๆ ไม่อยาก

ต่อความยาวสาวความยืด เพราะรู้เหมือนทุกคนในงานคืนนี้ว่าวิเศษหาทางส่งลักขณา-วิลาสไปต่างประเทศสักพักหนึ่ง ก่อน เพื่อฝ่ายนั้นจะได้เข้าพิธี

ชาตินี้ยันชาติหน้า

ขออย่าให้เราต้องเจอกันอีก

เลยนะ

นาย-ยาม-หน้า-โหด!

วิวาทกับคนรักสาวใหญ่ให้เสร็จเรียบร้อย จึงค่อยบอกลูกบังเกิดเกล้าในภายหลัง

แต่ขณะเดียวกันคนเป็นพ่อก็ยังอดระแวงไม่ได้ จึงหาทางหนีทีไล่ไว้พร้อม รวมถึงการจ้างบริษัทรักษาความปลอดภัยบุคคลวิโอพระดับโลก ซึ่งปกติแล้วไม่ค่อยรับงานในเมืองไทยมาช่วยดูแล

ประจวบกับตัวเขาเองเป็นเสมือนเจ้าของบริษัท และรู้จักคนเป็นเจ้าสาวอย่างดี จึงยากจะเอ่ยปากปฏิเสธได้ และจำต้องตัดสินใจรับทำงานขึ้นนี้ เขาล่วงรู้ความจริงว่า แท้จริงแล้วเจ้าบ่าวไม่ได้เป็นห่วงเครื่องเพชรพลอยล้ำค่าของเจ้าสาว กับความปลอดภัยของบรรดาแขกเหรื่อที่มาร่วมงานอย่างทีกล่าอ้างไว้สักเท่าไร

สิ่งที่วิเศษต้องการให้จับตามดูคือคนคนหนึ่ง และคนคนนั้นก็ไม่ใช่มาเฟียหรือเจ้าพ่อใหญ่จากที่ไหน แต่เป็นบุตรสาวของฝ่ายนั่นเอง

ตอนแรกที่เขาได้ยินก็แปลกใจไม่น้อย แต่พอสืบค้นเรื่องราวของหญิงสาวดู ก็พบว่าเธอก่อวีรกรรมกับบรรดาว่าที่แม่เลี้ยงไปจนถึงก๊ิกเล็กก๊ิกน้อยของบิดาเอาไว้ไม่น้อย

ทั้งวางระเบิดเรือใบรอสปอร์ตสุดเพี้ยนที่วิเศษให้เป็นของขวัญแฟนสาว ตอนพามาแนะนำให้บุตรสาวรู้จักสมัยเธอเรียนประถม

พอขึ้นมัธยม ลักษณะนิสัยก็สาดน้ำส้ม (สายชู) แก้วโตใส่หน้าพรตีสาวที่วิเศษส่งเสียให้เรียนหนังสือกลางงานมอเตอร์ไซร์

สมัยเรียนมหาวิทยาลัยก็แอบอัดคลิปการสนทนาทางโทรศัพท์ของดาราสาวใหญ่ที่เคยมีข่าวว่าเป็นคู่หมั้นของวิเศษ เผยแพร่ทางยูทูบโดยตัดเสียงบิดาทั้งไปจนหมด เหลือแค่เสียงหวานๆ ที่หอบกระเส่า สลับกับคำพูดสองแง่สองง่ามเหมือนสาวขายบริการทางโทรศัพท์ ทำให้เรื่องอื้อฉาวเสียจนดาราสาวเผ่นหนีไปเมืองนอกแทบไม่ทัน

ล่าสุดที่ทำให้ฮือฮาไปทั่วเมือง ก็คือการบุกเล่นงานนางแบบรุ่นเดอะ

ทีวีเศษเฟิงขอแต่งงาน ด้วยการพาลูกกับผัวเก่าของฝ่ายนั้นมาแสดงตัว
พร้อมทะเบียนสมรส ในงานอีเวนต์เปิดตัวสินค้าที่นางแบบสาวเป็น
พรีเซนเตอร์

เรียกได้ว่าวีรกรรมของบุตรสาวทำให้เศษไม่ได้แต่งงานใหม่ครั้งแล้ว
ครั้งเล่า และรำลึกกันไปทั่วว่าลักขณาวีลาสหวงพ่อเหมือนจางหวงไข
เลยทีเดียว

ขณะที่คนเป็นพ่อที่ว้าทั้งดู โหด และเหี้ยมนั้น กลับกลัวลูกจนหัวหด
เขาได้ยื่นมาว่าทีวีเศษไม่กล้าต่อว่าบุตรสาวสักคำเดียว คงเพราะเห็น
ว่าลักขณาวีลาสทั้งอ่อนแอและเป็นกำพร้ามาตั้งแต่เล็ก เลยตามใจกันมาก
ถึงเพียงนี้

(เรื่องเป็นกำพร้าเขาเชื่อ แต่อ่อนแอตรงไหนไม่ทราบ...แค่เกิดก่อน
กำหนดแล้วต้องเข้าตู้อบสองวันเนี่ยนะ!)

ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจที่ผู้เป็นพ่อจะกลัวบุตรสาวบุกเข้ามาทำลาย
งานแต่งงานครั้งนี้จนราบเป็นหน้ากลอง หรือไม่ก็สร้างความโกลาหลให้แก่
แขกเหรื่อจนอื้อฉาวไปทั้งเมือง ถึงกับต้องวางแผนแต่งงานอย่างเงียบกริบ
ที่สุด แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่อาจรอดหูรอดตาลักขณาวีลาสไปได้ และฝ่ายนั้น
ก็ทำอย่างทีวีเศษระแวงจริง ๆ เสียด้วย

ทำสิ่งที่แม้แต่ตัวเขาเองก็ยังไม่ถึง

ยิงกระสุนเพนต์บอลสีชมพูเจ็ดใส่เมียใหม่ของพ่อ!

นึกแล้วก็ไม่รู้ว่าจะหัวเราะเพราะความขำ หรือเข้าไปลากคอเธอ
โยนออกนอกงานด้วยความโมโหดี

คิดถึงตรงนี้นะเขาก็ได้ยินเสียงแม่เลี้ยงหมาด ๆ ของลักขณาวีลาสดัง
รัวเร็วผ่านหูฟัง เหมือนกำลังไม่สบายใจอย่างหนัก

“แล้วตอนนี้เธอเป็นยังไงบ้าง”

“ผมว่าคนที่ต้องเป็นห่วงคือคุณมากกว่ายายสโนเปอร์ตัวแสบนั่นนะ”

“ฉันไม่เป็นอะไรหรอก นี่เข้ามาเปลี่ยนชุดอยู่ ว่าแต่คุณบาร์บี้เป็นยังไงบ้าง” ดูเหมือนคู่สนทนาจะไม่ยอมฟังคำบอกของเขาฝ่ายๆ

“ก็โวยวายนิดหน่อย” เขาพยายามลดทอนความแรงของเซเลบสาวลงสามในสี่ส่วน เพราะไม่อยากให้คนถามไม่สบายใจ

“ฉันบอกคุณพิเศษแล้ววิธีนี้ไม่ได้ผล มีแต่จะทำให้เธอโกรธมากกว่าเดิม”

เจ้าสาวของวิเศษเอ่ยพร้อมถอนหายใจยาว

รวิวรรณคงเคยได้ยินกิตติศัพท์ของลูกเลี้ยงสาวมาไม่น้อยเหมือนกัน

“แต่ผมว่าตอนนี้คุณวิเศษน่าจะโกรธมากกว่าบาร์บี้แล้วละ แล้วนี่เขาอยู่ไหน เลิกให้คนตามหาตัวเธอหรือยัง”

“ยังคง” อีกฝ่ายตอบเสียงเบาเกือบเป็นกระซิบ “เขายังโกรธไม่หายทั้งๆ ที่ฉันบอกแล้วว่าคุณบาร์บี้คงแค่อยากล้อเล่น แต่เขาก็ไม่ยอมฟัง นี่ก็เพิ่งเพิ่มรางวัลขึ้นเป็นสองล้านให้คนที่เจอตัวคุณบาร์บี้ด้วย คุณต้องบอกให้เธอรีบออกไปจากที่นี่นะคะ”

ชายหนุ่มฟังแล้วก็ได้แต่ถอนหายใจ ดูท่ารวิวรรณจะแพ้ทางลูกเลี้ยงสาวตั้งแต่ยังไม่ขึ้นชกเสียแล้ว เพราะแทนที่เจ้าสาวหมาดๆ จะโกรธที่โดนเล่นงานกลางเวทีแต่งงาน กลับรีบติดต่อให้เขาพาตัวลักขณาวิลาสออกไปจากงานโดยเร็วที่สุด ฝ่ายนั้นให้เหตุผลว่าไม่ต้องการให้พ่อกับลูกต้องแตกหักกันโดยมีเธอเป็นต้นเหตุ

“ผมจัดการให้คนพาเธอไปส่งบ้านเรียบร้อยแล้ว”

ชายหนุ่มตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบ ทั้งๆ ที่ใจจริงแล้วเขาอยากปล่อยให้ลักขณาวิลาสรับผลกระทบที่ก่อไว้เสียให้เด็ด อยากรู้เหมือนกันว่าวิเศษจะลงโทษบุตรสาวตัวแสบต่อหน้าแขกเหรื่อที่มาร่วมงานอย่างไร

พอเห็นอีกฝ่ายเงียบไป เขาเลยแนะนำเธอว่า

“คืนนี้คงไม่มีอะไรแล้วละ คุณฉลองกับเพื่อนๆ ให้สบายเถอะ”

“เกิดเรื่องแบบนี้ คงไม่มีใครยอมฉลองต่อแล้วละคะ มีแต่จะตั้งหน้าตั้งตาเมาท์กันมากกว่า” รวีวรรณพึมพำ ก่อนโอดครวญว่า “โห...ฉันไม่อยากเห็นหนังสือพิมพ์ฉบับวันพรุ่งนี้เลย”

นี่เป็นเรื่องที่เขานึกอยู่เหมือนกัน ชายหนุ่มนั่งคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนรับปาก

“ผมจะพยายามไม่ให้ใครเอาเรื่องนี้ไปจั่วหัวข่าวได้ ส่วนเรื่องในห้องบอลรูม ผมจะไปสั่งพิธีกรให้ประกาศว่า เรื่องเมื่อครู่เป็นของขวัญจากบาร์บีที่มาจากเพื่อจัดฉากเซอร์ไพรส์ทุกคน และพิสูจน์รักแท้ที่คุณวิเศษมีต่อคุณ”

“พวกเขาจะเชื่อหรือ”

“เชื่อหรือไม่เป็นเรื่องของพวกเขา คุณกับคุณวิเศษอย่าสนใจเลย ทำให้เป็นเรื่องเฮฮาปาร์ตี้เข้าไว้ ถ้าพวกคุณไม่ทำให้เป็นเรื่องใหญ่ ก็ไม่น่าจะมีใครกล้าพูดมาก อดทนสักนิด ไม่ถึงครึ่งชั่วโมงก็ถึงเวลาส่งตัวแล้ว หลังจากนั้นก็จะไม่มีใครกล้าทวนถามคุณแล้วละ”

“คะ ฉันจะลองดู...ขอบคุณนะคะ ถ้าไม่ได้คุณ ฉันคงไม่รู้ว่าจะทำยังไง”

เธอบอกอย่างซาบซึ้งใจก่อนตัดสายไป ขณะที่เขาเองก็ถอนหายใจเฮือกโต เมื่อพบว่าถึงตัวการจะไม่อยู่ที่นี้แล้ว แต่ก็ยังต้องเก็บกวาดปัญหาที่ฝ่ายนั้นก่อไว้ให้เรียบร้อยหมดจดโดยเร็วที่สุด

แล้วชายหนุ่มก็พบว่านิทานยังคงยืนปักหลักอยู่ที่เดิม ฝ่ายนั้นกำลังมองมา และมีแววครุ่นคิดแปลกๆ ฉายอยู่ในดวงตา ทำให้คนถูกมองเลิกคว้านินดหนึ่ง เพราะถึงจะรู้จักหนุ่มใหญ่รุ่นพี่มาบ้าง แต่ก็ไม่สนิทสนมกันนัก

“คุณนิทานมีอะไรจะคุยกับผมหรือเปล่า”

ชายหนุ่มถามตามมารยาท และแปลกใจยิ่งขึ้นเมื่อฝ่ายนั้นผงก

ศิระะ พร้อมมองเขาด้วยแววตาที่อ่านไม่ออก ทั้งยังมีที่ท่าเคร่งขรึม คุณ ผิดแผกไปจากที่เคยเห็นจนรู้สึกได้

“ผมรู้ว่าบาร์บี้จะเยอะไปหน่อย เลยอยากขอคุณไม่ให้ถือสาหาความแกล”

คุณถูกขอร้องอย่างนี้ไม่เรียก ‘เยอะ’ แต่เรียกว่า ‘แย’ ทว่า เขาไม่คิดว่าจะต้องเกี่ยวข้องกับเจ้าหญิงไฮโซจอมเหวี่ยงวินคนนี้อีกแล้ว เลยตอบนิธานอย่างมั่นใจเต็มเปี่ยมว่า

“ไม่ต้องห่วง ผมคงไม่โชคร้ายเจอหลานสาวของคุณบ่อยๆ หรอก” ดวงตาของนิธานไหววูบแปลกๆ ริมฝีปากค่อยๆ คลี่ยิ้ม รอยยิ้มที่เขาอ่านไม่ออก และรู้สึกแปลกๆ เหมือนขาวาบที่แผ่นอกกว้าง ตอนได้ยินเพื่อนรุ่นพี่ตอบมาว่า

“อย่าเพิ่งแน่ใจนักเลย คุณไม่รู้หรอกว่าต้องเจออะไรบ้าง”

“แปลว่าอะไร” เขาหรีตาลง พยายามข่มความรู้สึกแปลกๆ ที่ก่อตัวขึ้นลงไปเสีย

นิธานกะพริบตาก่อนตอบว่า

“อนาคตเป็นสิ่งที่ไม่นั่นอน คุณก็รู้”

พูดจบฝ่ายนั้นก็หลีวตาให้เขา ก่อนเดินล้วงกระเป๋าผละจากไปด้วยท่าทางสบายๆ เหมือนนิธานที่เคยเห็นจนชินตา แต่คนที่มองตามกลับรู้สึกเหมือนถูกก่อกวนใจแปลกๆ

บางทีเขาไม่ควรรับงานชิ้นนี้เลย หรืออยากบอกว่าเขาไม่ควรเจอผู้หญิงที่ชื่อบาร์บี้เลย

Q&A

ถ้าคุณเจอสาวสวยสุดเซ็กซี่
แต่ขี้ฉ้อ และเป็นจอมเหวี่ยง อาละวาด
อยู่กลางงานปาร์ตี้ คุณจะทำอย่างไร?

“

โกยเถอะเกย์
เลยครับคุณโยม
(ปักทอแสง ทิดสีกใหม่
อายุ 31 ปี)

”

“

ผมจะเข้าไปป्लอบเธอ แบบว่า
ชอบผู้หญิงพันธุ์ดุครับ ถ้ากายดี
อ้อ...ยิ่งถ้าโฟร์โมสต์ใหญ่ๆ ได้ก็ยิ่ง
ดีนะครับ จะเหวี่ยงวินอะไร มาเลย
ครับ ผมพร้อมลุย!

(พุดด้วง ผู้กำกับภาพยนตร์
อายุ 29 ปี)

”

“

ผู้หญิงขี้ฉ้อก็ไม่ต่างกับระเบิด
แสบเครื่อง อยู่ตรงไหนก็
อุ่นว้ายไปหมด ทางที่ดีควร
จับเธอโยนออกไปให้ไกลๆ
(มฤคินทร์ เจ้าของธุรกิจส่วนตัว
อายุ 34 ปี)

”

3 บาร์บี้... ฆ่าได้ หยามไม่ได้

(รุ่นนี้ลืมนิเตติตสุดๆ มีชายที่ ว. ก่อสร้างเท่านั้น)

“เรื่องเมื่อคืน บาร์บี้ทำเกินไป ป้า
จะไม่มีวันยกโทษให้ ถ้าหนูไม่รู้จักรัก
ปรับปรุงพฤติกรรมเสียใหม่ หวัง
ว่าหนูคงรู้ตัวนะว่าควรทำยังไง
แล้วเราค่อยมาคุยเรื่องนี้กันอีกที
ตอนปากกลับจากอันนิมูนแล้ว”
พ่อให้เธอปรับปรุงตัว
ปรับปรุงยังไง
เธอเกิดมาทั้งสวย ทั้งเก่งขนาดนี้
พ่อยังไม่พอใจอีกหรือ

รวิวรรณ มีलगสังหรณ์แม่นยำจนน่ากลัว เพราะถึงจะไม่มีข่าวงานแต่งของเธอกับ วิเศษขึ้นหน้าหนึ่งหนังสือพิมพ์ฉบับไหนๆ แต่ในโลกโซเชียล ใครๆ ต่างก็ พูดถึงเรื่องนี้ จนทำให้ธิดาเลี้ยงตกเป็นทอล์กออฟเดอะทาวน์ไปเรียบร้อยแล้ว ด้วยมีแขกที่มาร่วมงานแต่ไม่ยอมเปิดเผยตัวถ่ายรูปรูมซุ่มยิงจอมเหวี่ยงตอนกำลังเหนียวไก กับภาพชุดเจ้าสาวที่เลอะสีชมพูจัดเอาไว้ได้ ทัน แล้วทวีตขึ้นทวิตเตอร์ จากนั้นก็อัปโหลดขึ้นเฟซบุ๊ก ก่อนจะแชร์ต่อกันไป ทำให้คนไทยกว่าครึ่งประเทศพบว่าเจ้าหญิงไฮโซคนใหม่ควรได้รับ ตำแหน่งสโนว์เปิร์ลจอมพิฆาตควบไปด้วย

ยอดแชร์ภาพทั้งสองภาพนี้วิ่งขึ้นถึงหลักหมื่น และมีคนแหกนมา กดไลก์หลักแสน จนยากจะปฏิเสธว่าไม่มีอะไรในกอไผ่ แต่เมื่อวิเศษ ยืนกรานว่านี่คือเซอร์ไพรส์ ก็ไม่มีใครกล้าซักไซ้ และโชคดียี่สิบเอ็ดปีหลังจาก นั้นก็ได้ฤกษ์ส่งตัว ทำให้เธอกับสามีหนุ่มใหญ่ได้จังหวะปลีกตัวออกมา

แต่ถึงอย่างนั้นโทรศัพท์มือถือของเซเลบสาวใหญ่ก็ยังคงดังไม่หยุดหย่อน ทั้งจากเพื่อนและญาติมิตรที่ไม่ได้มาร่วมงาน หรือถึงมาพบเขาก็ ยังอยากได้ยินเรื่องราวทั้งหมดจากปากเธออีกครั้ง ทำให้วิเศษถึงกับโยน โทรศัพท์มือถือของรวิวรรณลงชักโครก

“นี่มันบ้าชัดๆ”

คนเป็นสามีเฝ้าด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด หลังจากนอนกระสับกระส่าย อยู่พักหนึ่งเพราะโมโหเดือดมาแล้วตอนดูภาพจากกล้องวงจรปิด แล้วพบว่าลักขณาวิลาสคือตัวการใหญ่ และฝ่ายนั้นก็ตัดสินใจขึ้นไปเปิดขวด แชมเปญที่แช่ไว้ในถังเย็นเฉียบขึ้นมารินดื่ม

รวิวรรณก็พลอยนอนไม่หลับไปด้วย เธอยอมรับว่าตกใจไม่น้อย และดีใจที่ได้เป็นโรคหัวใจ ไม่อย่างนั้นคงโดนهامเข้าห้องซี้ชียูไปแล้ว ตอนที่กระสุนนัดนั้นตรงเข้ามาปะทะทรวงอกอย่างจัง ก่อนแตกกระจาย

ออกเป็นสีชมพูสดแสบตา

เพราะเคยได้ยินมาว่าบุตรสาวของสามีร้ายกาจไม่ใช่เล่น ทั้งเหวี่ยงและวินจนว่่าที่แม่ใหม่กระเจิดกระเจิงมานักต่อนัก แต่ไม่คิดว่าลักขณา-วิลาสจะบ้าดีเดือดกล้าเล่นงานเธอท่ามกลางผู้คนนับร้อยแบบนี้

ทว่ารวีวรรณก็เคยมีประสบการณ์เป็นลูกกำพร้าหวงพ่อก่อนเลยพอจะเข้าใจอีกฝ่ายอยู่ไม่น้อย และด้วยอุปนิสัยส่วนตัวที่เป็นคนใจเย็นไม่เคยถือสาหาความใคร จึงสามารถให้อภัยลูกเลี้ยงสาวได้ง่ายดาย แต่เหมือนวิเศษจะไม่ยอมปล่อยเรื่องนี้ผ่านไปง่ายๆ เพราะหลังจากจิบแชมเปญจนหมดไปครึ่งขวด เขาก็เอ่ยด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียดว่า

“ผมว่าผมจะต้องลงโทษยายบาร์บี้สักหน เพราะคราวนี้แถมทำเกินไปจริงๆ”

“ไม่ต้องลงโทษหรอกค่ะ แค่ให้หนูบาร์บี้มาขอโทษฉันก็พอ” เธอเอ่ยอย่างประนีประนอม

“ขอโทษหรือ ผมว่าบาร์บี้ไม่คิดด้วยซ้ำว่าทำอะไรผิด ทำไมต้องขอโทษคุณ”

คนเป็นพ่อตอบเสียงหยันอย่างรู้นิสัยบุตรสาวดี แม่เลี้ยงมือใหม่เลยพยายามไกล่เกลี่ยว่า

“เรายังไม่ได้ลงเลย จะรู้ได้ยังไงคะ หรือไม่อย่างนั้น เอาไว้ให้คุณกับหนูบาร์บี้อารมณ์เย็นลง แล้วค่อยพูดกันดีไหมคะ ทุกอย่างน่าจะดีกว่านี้”

“ไม่ได้” เสียงเขาเข้มจัด “ขืนรอนานขนาดนั้น ผมต้องใจอ่อนกับแกอีกแน่ๆ แล้วแกก็จะยิ่งสำแดงฤทธิ์สำแดงเดชไปกันใหญ่ รู้ไหมว่าแค่เรื่องที่เกิดขึ้นคืนนี้ ผมก็ไม่รู้ว่าจะเอาหน้าไปไว้ที่ไหนแล้ว คุณคงงานเป็นพันเป็นหมื่นได้ แต่กลับคุมลูกสาวคนเดียวไม่ได้”

คนฟังรู้สึกไม่สบายใจขึ้นมาอีกระลอก

เซเลบสาวใหญ่ไม่ต้องการเป็นต้นเหตุทำให้สองพ่อลูกต้องทะเลาะกัน แต่ไม่รู้ว่าจะห้ามวิเศษได้อย่างไร

ก่อนหน้านี้รวีวรรณเคยบอกอีกฝ่ายให้แนะนำเธอกับบุตรสาวรู้จักกันแล้ว เพื่อให้เวลาฝ่ายนั้นเตรียมใจ ทั้งยังคิดว่าควรบอกลักษณะนิสัยถึงเรื่องงานแต่งที่กำลังจะจัดขึ้นด้วย ทว่าผู้เป็นสามีไม่ยินยอม บอกว่ากลัวเสียฤกษ์ เพราะทุกครั้งที่ทำแบบนั้น เขาต้องมีอันแล้วคลาดกับแฟนสาวทุกที

รวีวรรณเคยได้ยินเรื่องนี้มาบ้าง เลยตัดสินใจตามใจคนรัก เธอพยายามเก็บใจความรักครั้งนี้ไว้เป็นความลับ ทั้งจากเพื่อนสนิทและญาติมิตร เพื่อเปิดเผยแบบสายฟ้าแลบในคืนแต่งงาน ทว่าวิเศษก็ยังไม่วางใจ เขาจัดการส่งบุตรสาวไปต่างประเทศ และตั้งใจจะบอกลักษณะนิสัยหลังงานแต่งผ่านไปเรียบร้อยแล้ว แต่เรื่องก็ไม่ว้าวุ่นเข้าหูฝ่ายนั้นจนได้ เหตุการณ์เลยบานปลาย

เพราะพ่อกับลูกสาวต่างจึงกิริยากันก็แรง เธอเลยหมดปัญญาจะหักท้วง ยังไม่ทันได้ซักถามว่าเขาจะให้บทเรียนแก่บุตรสาวอย่างไร โทรศัพท์มือถือของวิเศษที่เป็นหมายเลขพิเศษ และมีเพียงเพื่อนสนิทกับคนในครอบครัวเท่านั้นที่รู้จักสั้นรัว บอกว่ามีสายโทร. เข้า

สามีเธอหยิบขึ้นมามองแล้วหันมาบอกเธอโดยไม่มีเสียงว่า

“นิฮาน”

จากนั้นเขาก็สนทนากับเพื่อนรุ่นน้องอยู่พักใหญ่ แต่โดยมากวิเศษเป็นฝ่ายฟังเสียมากกว่า

ดวงตาของรวีวรรณใกล้จะปิด ตอนที่วิเศษกดตัดสายโทรศัพท์ แล้วหันมามองเธอด้วยดวงตาสุกใส รวากับกำลังลงชิงชัยในสนามประมูลใหญ่ จนบรรยากาศจิตใจแปลกๆ และความรู้สึกนั้นก็เพิ่มขึ้นเป็นเท่าทวีคูณ เมื่อสามีเอ่ยขอหมายเลขโทรศัพท์ของใครบางคนจากเธอแล้วบอกว่า

“ผมตั้งใจว่าจะฝากยายบาร์บี้ไว้กับเขาระหว่างที่เราเดินทางไป
ฮันนีมูนกัน เผื่ออะไรๆ มันจะดีขึ้น”

รวีวรรณยังคงจ้วเงียอยู่ตอนเอ่ยถามสามีว่า

“ทำไมต้องฝากด้วยคะ”

“เพราะบทเรียนครั้งนี้ยายบาร์บี้ควรมีพี่เลี้ยง ผมไม่วางใจให้แก่
ตะลุยกโลกกว้างคนเดียว”

“แล้วเขาจะยอมหรือคะ”

“นิธานบอกจะช่วยพูดให้” วิเศษเอ่ย ก่อนจะนั่งอิงไปครู่หนึ่ง แล้ว
พูดต่อด้วยความไม่สบายใจนัก “แต่ผมกลัวเหมือนกันว่าเขาจะทนไหวไหม
เพราะยายบาร์บี้ต้องอาละวาดแหลกแน่” คำตอบของฝ่ายนั้นทำให้เธอหาย
ง่วงเป็นปลิดทิ้ง

“คุณจะทำยังไงกับหนูบาร์บี้คะ”

วิเศษไม่ตอบทันที เขาเหลียวมองชุดแต่งงานซึ่งเปื้อนคราบสีชมพู
เป็นจุดใหญ่อย่างไคร่ครวญ ก่อนอธิบายให้เธอฟังซ้ำๆ แต่ชัดเจน ไม่มี
ความลังเลในน้ำเสียง บ่งบอกว่าฝ่ายนั้นตัดสินใจแน่วแน่แล้ว รวีวรรณ
ได้แต่นิ่งอึ้งและพูดไม่ออก พร้อมกับสงสัยว่า...

เจ้าหญิงแห่งวงการไฮโซคนล่าสุดจะรู้สึกอย่างไร เมื่อถูกบิดา
เล่นงานด้วยไม้แข็งแบบไม่ยั้งมือเช่นนี้

เช้า

วันต่อมา บาร์บี้ถูกปลุกให้ลุกขึ้นจากที่นอนเพราะเสียง
สัญญาณเอ็มเอ็มเอสที่ดังจนสั่นแก้วหู พอหยิบโทรศัพท์
มือถือมาดูก็พบว่าส่งมาจากเบอร์โทรศัพท์ของวิเศษ หญิงสาวเลยตาสว่าง
รีบเปิดออกทันที เห็นเป็นคลิปของบิดาสวมชุดลำลองสีส้มสดใส
ทว่าใบหน้าของท่านเคร่งขรึมอย่างเห็นได้ชัด ตอนจ้องมาที่กล้องของ
โทรศัพท์มือถือแล้วบอกเธอว่า

“เรื่องเมื่อคืน บาร์บีทำเกินไป ป้าจะไม่มีวันยกโทษให้ ถ้าหนูไม่รู้จักปรับปรุงพฤติกรรมเสียใหม่ หวังว่าหนูคงรู้ตัวนะว่าควรทำยังไง แล้วเราค่อยมาคุยเรื่องนี้กันอีกทีตอนป้ากลับจากฮันนีมูนแล้ว”

แล้วภาพของบิดาก็ขาดหายไปเพียงแค่นั้น ทำให้บาร์บีต้องกดดูคลิปนี้ซ้ำๆ เกือบสิบรอบ จึงแน่ใจว่าไม่ได้ฝันไป เม้าซีตา หรือหูผาดจนได้ยินอะไรผิดเพี้ยน

พอให้เธอปรับปรุงตัว

ปรับปรุงยังงัย

เธอเกิดมาทั้งสวยและเก่งขนาดนี้ พ่อยังไม่พอใจอีกหรือ มีหน้าซ้ำๆ เธอยังสร้างชื่อเสียงให้วงศ์ตระกูลด้วยการเดินแบบ ถ่ายแบบ และเล่นละครนะ

โอเค...อาจเป็นแค่ดารารับเชิญ และเล่นละครในฐานะแขกรับเชิญ แต่เธอได้ประกบคู่กับนุเดชเจียวนะ มีหน้าซ้ำๆ ยังเป็นคนที่น่าดูพูดประโยคสุดฮิตประโยคนั้นด้วย

‘คุณมีเคนของคุณ ผมก็มีบาร์บีของผม’

เห็นไหม ออกจะโด่งดังคับฟ้าขนาดนั้น แล้วพ่อจะให้เธอปรับปรุงอะไรอีก

หญิงสาวคิดอย่างฉุนเฉียว ขณะพยายามโทร. เข้าหมายเลขของบิดา ที่ปรากฏขึ้นเมื่อครู่ แต่กลับติดต่อนไม่ได้ และพอลองเปลี่ยนไปใช้หมายเลขอื่น ก็เจอระบบให้ฝากข้อความเหมือนกันหมด

ความหงุดหงิดผสมโกรธที่โดนขัดใจทำให้เซเลบสาวถึงกับกรีดร้องลั่นบ้าน จนบรรดาแม่บ้านกับคนรับใช้ตกอกตกใจ พวกกันวิ่งกุเข้ามาหาในไม่กี่นาทีหลังจากนั้น

“คุณบาร์บีเป็นอะไรหรือเปล่าคะ”

แม่บ้านที่อยู่มานานที่สุดจนคุ้นเคยกับเธอดีกว่าใครๆ เป็นคนเอ่ย

ถามขึ้น

“ก็คุณป้านะสิ คุณป้าทำแบบนี้กับฉันได้ยังไง” เธอโวยวาย

“คุณท่านทำอะไรคะ”

บาร์บี้ทำท่าจะตอบ แต่แล้วก็นึกได้ว่า เอาเข้าจริงเธอก็ไม่รู้เหมือนกันว่าบิดาต้องการให้ทำอะไรกันแน่

บางทีเรื่องมันอาจไม่เลวร้ายอย่างที่คิดก็ได้ เลยหยุดตื้อกชกหัวเสียดกลางคัน

“ช่างเถอะ เธอเป็นว่า มีใครรู้บ้างไหมว่าคุณป้าเปลี่ยนเบอร์โทรศัพท์ใหม่เป็นเบอร์อะไร ฉันมีเรื่องสำคัญจะคุยกับท่าน แต่โทร. ไม่ติดเลย”

คำถามนี้ทำให้คนถูกถามก้มหน้างุดไปตามๆ กัน

“ฉันถามทำไมไม่ตอบ”

“ไม่ทราบค่ะ” ทั้งหมดประสานเสียงโดยพร้อมเพรียงกัน ทำให้เธอยิ่งโมโหหนักขึ้นไปอีก

“ฉันไม่เชื่อ แล้วถ้ามีเรื่องคอขาดบาดตายเกิดขึ้นจะทำยังไง”

“คุณท่านบอกให้ติดต่อคุณเลขาฯ ค่ะ คุณเลขาฯ รู้ดีว่าควรตามตัวท่านยังไง” แม่บ้านคนเดิมบอก ขณะที่บาร์บี้เฝ้าปากแน่น

เลขาฯ ของพ่อเป็นบุรุษวัยกลางคน หน้าตายิ้มแย้มใจดี แต่ปากหนักเป็นที่สุด ลองถ้าวิเศษสั่งห้ามไว้ก็อย่าหวังเลยว่าฝ่ายนั้นจะยอมปริปาก

นับว่าผู้บังเกิดเกล้าตั้งใจปิดประตูตีแมวสาวจอมซ่าทุกทาง แต่หญิงสาวยังมั่นใจว่าจะต้องหาทางออกได้ในที่สุด เพราะถึงบิดาจะไม่อยู่ แต่เธอก็ไม่เดือดร้อนหรือขัดสนอะไร

ตราบไคที่ยังมีบ้านให้อยู่ มีรถให้ขับ และมีบัตรเครดิตอีกเป็นสิบใบ วงเงินรวมกันได้ถึงสิบล้าน หรือถ้าอยากได้เงินสดขึ้นมาก็จริง ๆ ก็แค่เอาเครื่องเพชรในตู้เซฟไปขายสักชิ้นสองชิ้น ก็คงพออยู่รอดไปได้อีกนานแสนนาน

แล้วพ่อจะต้องหันมาจ้อเธออย่างที่เคยทำตลอดยี่สิบสองปีที่ผ่านมา
หญิงสาวโบกมือไล่บรรดาคนรับใช้ออกไปให้หมด

“ถ้าไม่มีใครรู้ก็ออกไปกันได้แล้ว”

เธอตั้งใจว่าจะออกไปขอปึงเพื่อบำบัดความโกรธ แต่เมื่อบาร์บี้
แต่งตัวเสร็จ ก็พบว่ารหัสตู้เซฟในห้องนอนถูกเปลี่ยน ลองทำซ้ำๆ ถึงสาม
หนจนแน่ใจว่าไม่มีทางเปิดออกได้ จึงเข้าไปในห้องนอนของบิดา แต่รหัส
ตู้เซฟของวิเศษก็เปลี่ยนใหม่เช่นกัน

แบบนี้ต้องไม่ใช่เรื่องบังเอิญเสียแล้ว

พ่อคิดจะลงโทษเธอจริงๆ และคงอ่านออกว่าบุตรสาวคิดจะทำ
อย่างไรเมื่อขาดเงินสดในมือ เลยรีบตัดไฟแต่ต้นลม

เธอเป็นลูกพ่อ เป็นลูกไม้หล่นใต้ต้น มีเลียดนักสู้อยู่เต็มเปี่ยม ไม่มี
ทางยอมแพ้ง่ายๆ หรือ!

ทว่าบาร์บี้ไม่มีเครื่องเพชร ก็เหมือนปลาไม่มีเกล็ด นกยูงขาดหาง
รำแพน

เซเลบสาวตั้งใจว่าสิ่งแรกที่จะขอปึงในวันนี้คือ เครื่องเพชรชุดใหม่
สักชุดหรือสองชุด

แต่...

พอก้าวลงจากบ้านตรงไปยังตู้แขวนกุญแจรถก็พบแค่ความว่างเปล่า
กุญแจรถหลายยี่ห้อที่เคยห้อยเรียงกันเป็นตับ ทั้งซูเปอร์คาร์ ลักเซอรีคาร์
สปอร์ตยูทิลิตี้ ไปจนถึงอีโคโนมิกคาร์ หายไปจนหมดเกลี้ยง

“นี่มันอะไรกัน กุญแจรถของฉันหายไปไหน”

เธอกรีดเสียงถาม ถ้าทำได้คงขย้ำคอคนรับใช้ที่บังเอิญผ่านมาเสีย
แล้ว

“คุณท่านให้คนมาเอาไปแต่เข้ามิดแล้วครับ”

หน้าคนตอบชิดเผือด และเสียงก็สั่นเสียวจนบาร์บี้ขี้เกียจเอาเรื่อง

เธอดัดสินใจกดโทรศัพท์ไปหาเลขาฯ ของบิดาทันที รอไม่นานฝ่ายนั้นก็รับสาย

“อาตมคะ อาตมเอาจุญแจรถบาร์บี้ไปทำไมคะ” ความใจร้อนทำให้หญิงสาวพุ่งตรงเข้าประเด็นโดยไม่อ้อมค้อม

“กุญแจรถอะไรครับ” เสียงฝ่ายนั้นงุนงง

“ก็กุญแจรถที่บ้านไงคะ อาตมเอาไปทำไม” เธอตอบด้วยความหงุดหงิด

“ผมไม่ได้เอาไป คุณบาร์บี้เข้าใจผิดแล้ว” เลขาฯ ของบิดาตอบกลับเสียงเยือกเย็น

“แต่เด็กๆ บอกว่า คุณป้าให้อาตมมาเอาไปตั้งแต่เข้ามิด”

“ไม่ใช่ผมหรอกครับ คุณท่านคงให้คนอื่นไปเอา”

“ใครคะ”

ถ้าเป็นไปได้ บาร์บี้อยากมีอิทธิฤทธิ์เหมือนแม่นาคพระโขนงเสียแน่ จะได้เอื้อมมือยาวเหยียดไปกักตุนสามจี แล้วเค้นคอฝ่ายนั้นเพื่อหาคำตอบให้จงได้

“ไม่ทราบครับ แต่ไม่ใช่ผมแน่ๆ ถ้าคุณบาร์บี้ไม่มีอะไรแล้ว ผมขอตัวก่อนนะครับ”

จากนั้นเสียงสัญญาณก็ถูกตัด

บาร์บี้ยืนนิ่ง พุดไม่ออกอยู่เกือบนาที และต้องท่องคาถาประจำตัวซ้ำไปซ้ำมาหลายรอบ

นะโม เพชรนะยะ

นะมะ เพชรเมตตา

นะโมนะมะ เพชรของฉัน...เพชรของฉัน!

พอสงบสติอารมณ์ได้ก็บอกตัวเองว่า ถึงบิดาไม่ให้ใช้รถ เธอไปถอยรถคันใหม่มาขับก็ได้ ในเมื่อมีบัตรเครดิตไม่จำกัดวงเงินอยู่ในมือตั้ง

หลายใบ

แต่ก่อนที่บาร์บี้จะเลือกยี่ห้อกับรุ่นรถได้สำเร็จ โทรศัพท์มือถือของเธอก็มีสัญญาณเตือนดังขึ้นไม่หยุด พอเปิดดูก็พบข้อความเข้าแสดงขึ้น...

บัตรเครดิตทุกใบที่เซเลบสาวถืออยู่ถูกระงับวงเงินเสียแล้ว
“กรีด!!!”

Q&A

สถานการณ์เลวร้ายที่สุดในชีวิตคุณคือ?

“

แฟนของฉัน คือหลานชาย
คนรักคนแรกของฉัน มัน
เป็นเรื่องตลกที่โหดร้าย
อย่างเหลือเชื่อเลยล่ะ
(รัมภ์รดา อาจารย์พิเศษใน
มหาวิทยาลัยเอกชนชื่อดัง
อายุ 26 ปี)

”

“

ตอนที่รู้ว่าพี่ชาย ญาติคนเดียวที่ฉัน
มีในโลก หายสาบสูญไปในประเทศเล็กๆ
ในตะวันออกกลาง แต่นั่นยังไม่ร้ายเท่ากับ
การได้รับข้อความจากเขา และพอเดินทาง
ไปหาด้วยความหวัง กลับต้อง
โดนจับเป็นตัวประกันแทน
(รสิตา อดีตผู้จัดการนักร้องดัง
อายุ 29 ปี)

”

“

ตอนที่รู้ว่าแฟนของผมเคย
เรียนโรงเรียนชายล้วน
มาก่อน
(นพ ฟรีแลนซ์ อายุ 23 ปี)

”

บาร์บี้ जनमुम

แม่น้ำสตรอร์เบอร์รี่ปั่นเย็นเฉียบจนเป็นเกล็ดน้ำแข็ง กับเครื่อง
ปรับอากาศซึ่งเปิดไว้ที่สิบห้าองศาเซลเซียสก็ยังไม่สามารถ
ทำให้อุณหภูมิที่พุ่งสูงปริดในตัวลักษณะวิลาสลดต่ำลงได้

เพราะหญิงสาวประกาศก้องห้องนั่งเล่นกว้างขวางซึ่งตกแต่งอย่าง
งดงามในสไตล์เจ้าหญิง โดยมีม่านสีขาวติดระบายกรุยกราย รับกับ
ปลอกหมอนอิงลายกุหลาบสีหวานเดินดินทองขวนละลานตา

“ในเมื่อคุณป้าเลือกตัดลูกตัดพ่อกับบาร์บี้แบบนี้ บาร์บี้ก็จะไม่อยู่
ที่นี่อีกต่อไปแล้ว”

“แล้วบาร์บี้จะไปไหน”

พิมพ์บุษบาถามเสียงเนือยๆ อย่างไม่สบายใจ หรือไม่ก็ยังคงวังงวนอยู่
เนื่องจากเมื่อคืนเข้านอนดึกกว่าปกติ

“นั่นสิ พี่ว่าบาร์บี้ทำใจเย็นๆ รอคุณป้าอยู่ที่นั่นแหละ อย่าไปไหน
เลย...ฮ่าว”

ปาริชาติหาเสียงดังปิดท้ายประโยคเหมือนคนนอนไม่พอ
ความจริงที่ลักษณะวิลาสไม่รู้ก็คือ ผู้จัดการของเธอไม่ได้นอนตั้งแต่

เมื่อคืน เพราะเฝ้าแต่กดเอฟห้าโหลดดูคอมเมนต์ในเฟซบุ๊ก เพื่อเกาะหนีบติดตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในงานแต่งของวิเศษกับรวิวรรณชนิดวินาทีต่อวินาที สลับโทร. เมากับพิมพ์บุษบาว่าบุญหล่นทับจริงๆ ที่บิดาของเรียวยอมให้มีผู้ติดตามแต่งงานแต่งได้แค่สองคน พวกเธอจึงรอดพ้นจากการเป็นหนึ่งในคณะผู้ก่อการร้ายไปกับลักขณาวิลาสอย่างหวุดหวิด

ขณะที่เรียวหายตัวไปอย่างลึกลับ จนถึงบัดนี้ก็ยังไม่มีใครได้ข่าวคราวเขา โทรศัพท์ไปก็ติดต่อไม่ได้ สี่หัวใจแห่งไฮโซเลยเหลือใจแค่สามดวงมานั่งประหม่นกันด้วยความอึดอัด

แต่เหมือนลักขณาวิลาสจะไม่ยอมฟังคำแนะนำของปาริชาติ เพราะฝ่ายนั้นกระแทกแก้วใส่น้ำสตอร์วเบอร์รี่บนโต๊ะข้างตัวดังกึก จนน่ากลัวว่ากระจกจะร้าว

“ไม่! บาร์บี้จะไม่วันงอมืองอเท้าอยู่ที่นี่ ขึ้นทำแบบนั้น คุณป้าก็จะนึกว่าบาร์บี้ไม่มีทางไป บาร์บี้จะต้องแสดงศักยภาพให้คุณป้าเห็น”

“แปลว่าบาร์บี้ตั้งใจจะหางานทำเหรอ” พิมพ์บุษบาทำตาโต

“บาร์บี้ก็ทำอยู่แล้ว” หญิงสาวจึงตามองเพื่อนเลิฟ “ทั้งเดินแบบ ถ่ายแบบ และเล่นละคร”

“เดินแบบเฉพาะแบรนด์นอกที่ตัวเองชอบ เลือกถ่ายแบบกับพวกเครื่องเพชรเม็ดต๋มๆ และเล่นละครเป็นดาราธิบดีบุญเนี่ยนะ”

ปาริชาติเผลอพูดเบาๆ แล้วปิดปากแทบไม่ทัน เมื่อเห็นลักขณาวิลาสมองตาเฉียว

“ก็ตอนนั้นบาร์บี้ทำเล่นๆ แบบขำๆ แต่ต่อไปบาร์บี้จะเอาจริงแล้วรับรองว่าผู้จัดทุกคน ทุกช่อง จะต้องบอกว่าบาร์บี้บอร์นทูปีจริงๆ”

“กลัวว่าจะบอร์นทูเปื่อก่อนนะสิ”

ปาริชาติทำปากพะงาบๆ บอกพิมพ์บุษบา โชคดีที่ลักขณาวิลาสไม่ทันเห็น แต่คนที่แอบเม้าท์ด้วยไม่ยอมมีเรื่องเลยขยับตาให้หยุดพูดเสีย

สาวร่างอวบจึงได้แต่แอบถอนหายใจเฮือกๆ

เพราะความผิดพลาดข้อใหญ่หมิ่นมาที่สุดในชีวิตของเธอคือ การยอมตกปากรับคำเป็นผู้จัดการให้เซเลบสาวอารมณ์ร้ายเอาแต่ใจตัวเองอย่างลักษณวิลาส

จะว่าไปงานนี้คล้ายเป็นการขดไข่หนีกรรมอย่างหนึ่ง

ไม่ช่วยจริง ไม่มีโอกาสได้ทำ!

และเป็นงานที่ลาออกไม่ได้ เว้นแต่จะตายจากกันเท่านั้น

ที่ร้ายกว่านั้นคือเธอดูท่าเหมือนจะตายก่อน ด้วยลักษณวิลาสช่างขยันสรรหาแต่เรื่องราวมาให้ชวนปวดหัวไม่เว้นแต่ละวัน

อย่างเมื่อคืนนอกจากจะคอยเกาะติดสถานการณ์หน้าจอ และโทรศัพท์คุยกับพิมพ์บุษบาแล้ว ปารีชาตยังต้องคอยรับสายจากบรรดากองทัพนักข่าว และแก๊งค์ต่างๆ นานาให้เซเลบสาวจอมแสบจนปากแทบฉีกอีกด้วย

“แต่ก่อนที่บาร์บี้จะเข้าวงการเต็มตัว บาร์บี้อยากให้พี่แป้วแหวกกับฮานะช่วยบาร์บี้นิดหน่อย” เสียงว่าที่ดารานิสังกัดดังต่อเนื่อง ทำเอาเธอหุ่ฝึ้ง

“ช่วยอะไร”

“หารถให้บาร์บี้สักคัน กับเพนต์เฮลส์ดีๆ สักแห่งให้บาร์บี้อยู่”

“พี่เองยังนั่งแท็กซี่อยู่เลย จะไปหารถจากไหนมาให้หนู” ปารีชาตตาเหลือก

“ก็จริงของพี่แป้วแหวก ถ้าอย่างนั้นเธอคงพอช่วยฉันได้ ไข่มุขฮานะ”

คำถามนั้นทำให้พิมพ์บุษบาที่ปกติโง่จัดอยู่แล้ว ถึงกับทำแก้วน้าส้มที่กำลังยกขึ้นจิบร่วงตกพื้นน้ำนองไปทั่ว แต่ลักษณวิลาสไม่ถือสา เพราะเคยชินกับพฤติกรรมของเพื่อนสาว ทั้งยังอยากเอาอกเอาใจฝ่ายนั้น

เป็นพิเศษ เลยเอาหูไปนา เอาตาไปไร่เสีย ขณะที่คนถูกขอให้ช่วยถึงกับ หน้าเสีย

“แต่ฮานะมีรถแค่คันเดียว แล้วก็ป็นรถที่น้ำเคนซื้อให้ด้วย ขึ้นฮานะเอามาให้บาร์บี้ขับ ต้องโดนน้ำเคนฆ่าแน่ๆ”

“แหม...บาร์บี้รู้่น่า บาร์บี้ไม่ได้จะเอารถที่ฮานะขับสักหน่อย แต่ที่บ้านฮานะมีรถตั้งหลายคัน มันต้องมีสักคันที่ไม่มีใครใช้ หายไปไม่มีใครรู้ เป็นรถเก่าๆ ของน้ำเคนก็ได้”

ลักขณาวิลาสทำตาลอย ผันหวาน คงไม่ได้ฝันถึงรถของเคนอย่างเดียวนะ แต่น่าจะฝันถึงรถที่มีเคนขับให้นั่งด้วย ขณะที่พิมพ์บุษบายังคงเงิบกริบ ทำให้เพื่อนสาวรู้สึกตัว หรือตามองอีกฝ่ายอย่างคาดคั้น

“แม้แต่รถเก่าๆ ก็ไม่ได้หรือ”

“ฮานะ...เอ่อ...ฮานะไม่แน่ใจ แต่จะลองดูก็แล้วกันนะ”

พิมพ์บุษบาแบ่งรับแบ่งสู้ แล้วเสกมือนำก้มตามจิ้มผลไม้เข้าปาก แต่จิ้มผิดจิ้มถูก ปลายส้อมแหลมๆ เลยโดนริมฝีปากเข้าจนได้ ปารีชาตมองแล้วสงสาร รับส่งทิชชูให้เพื่อซับเลือดซึ่งซึมออกมาจางๆ ขณะที่ลักขณาวิลาสมีพฤติกรรมไม่น่าไว้วางใจเท่าไร เพราะฝ่ายนั้นหรือตาลงอย่างไม่ชอบใจนัก ก่อนจะก้มหน้าก้มตาเปิดโทรศัพท์มือถือ แล้วเงยหน้าขึ้นจ้องเพื่อนสนิทด้วยแววตาที่แสดงให้เห็นชัดว่าตนเหนือกว่า

“บาร์บี้คิดว่าบางที ถ้าฮานะได้เห็นตัวเลขพวกนี้ก็อาจจะแน่ใจมากขึ้น”

“ตัวเลขอะไร” คนถามเสียงสั้น

“ก็บัญชีรวมเงินทั้งหมดที่ฮานะเคยขอ...ยืมบาร์บี้ไปไง” ลักขณาวิลาสยิ้มหวานแต่เน้นคำว่าขอยืมหนักแน่น แล้วอ่านทบทวนตัวเลขเหล่านั้นอีกครั้ง “เป็นเงินทั้งหมดหนึ่งแสนสองหมื่นสามพันหกร้อยเจ็ดสิบแปดบาท เจ็ดสิบห้าสตางค์”

พอฟังจบพิมพ์บุษบา ก็อ้าปากค้าง มองเพื่อนสนิทอย่างไม่อยากเชื่อ
สายตา

“เดี๋ยว ฮานะไปเยี่ยมบาร์บี้ตั้งแต่เมื่อไหร่เนี่ย”

“ถ้าอยากรู้จริงคงต้องบอกว่าอนุบาลสาม” ลักษณะนิสัยตอบ
หน้าตาย ก่อนรีบสรุปโดยเร็วว่า “รู้มั๊ย เงินก้อนนี้มันพอสำหรับให้บาร์บี้
เอาไปดาวนักรถญี่ปุ่นสักคันมาขับบ้าง เลยนะ ฮานะว่ามั๊ย แต่...บาร์บี้ก็
ดาวนักรถไม่ได้ เพราะใครนะ บาร์บี้ก็อยากรู้จริงเลยว่าถ้าเค้ารู้เรื่องนี้เข้าจะ
ว่ายังไง”

ได้ยินแล้วปาริชาติก็ลอบปาดเหงื่อ ดีใจที่ไม่เคยคิดจะถู้นอกระบบ
กับเซเลบสาวแม้แต่ครั้งเดียว

“แต่...” พิมพ์บุษบาพยายามจะเถียง แต่ไม่ทันลักษณะนิสัยที่พูด
รวบรัด เหมือนอยากมัดมือชก

“ไม่มีแต่อะไรทั้งนั้นจ๊ะ เพราะแบบนี้บาร์บี้เลยมั่นใจว่าฮานะจะ
ต้องหารถให้บาร์บี้ได้แน่ๆ เพราะเพื่อนต้องไม่ทิ้งกัน และฮานะคงไม่อยาก
โดนน้ำคันทวารว่าเป็นคนขี้โกงด้วย จริงไหม”

“จ๊ะ”

พิมพ์บุษบาหลับปากด้วยสีหน้ามึนงง และคงมึนหนัก เพราะถึงขนาด
รินนมสดที่เตรียมมาสำหรับใส่ในถ้วยชาลงแก้วน้ำหน้าตาเฉย ทว่าปาริชาติ
ไม่ทันได้ทักท้วง เพราะดวงตากกลมโตของลักษณะนิสัยเลื่อนมาหยุดมอง
หน้าเธอ ทำให้สาวร่างอวบหนาหลังขอบกล คิดว่านักโทษคดียาเสพติด
คงรู้สึกแบบนี้ตอนโดนผู้พิพากษาตัดสินประหารชีวิต

“ทีนี้มาเรื่องคอนโดฯ บ้าง พี่แป้วแห้วคงพอช่วยบาร์บี้ได้ไหมคะ”

“ต้องเป็นเพนต์เฮาส์ด้วยหรือ เอาแค่ห้องสตูดิโอได้ไหม” ปาริชาติ
ถามเสียงสั่น พยายามคิดทบทวนว่าติดค้างอะไรคอนถามบ้างหรือเปล่า

ลักษณะนิสัยขบขันปากคิดอยู่ชั่วอึดใจก่อนบอกว่า

“ห้องสตูดิโอก่อนก็ได้ แล้วค่อยหาทางขยับขยายทีหลัง เพราะอีกประเดี๋ยวบาร์บี้ก็จะได้เงินค่าตัวจากงานเดินแบบ ถ่ายแบบ และเล่นละครแล้ว”

“อีกเดี๋ยวหรือ...พี่ว่ามันไม่ใช่ง่ายอย่างนั้นนะ ยิ่งงานละครด้วยแล้ว บาร์บี้ต้องรอละครออนแอร์ก่อนนะ ถึงจะได้เช็คค่าตัว”

ปาริชาติพยายามปะเลาะ โดยมีพิมพ์บุษบาที่ดูเหมือนจะหายมึนแล้วเป็นกองทัพล้อม

“นั่นสิ อย่างเรื่องที่แล้ว ที่เราสองคนไปเล่นเป็นแขกรับเชิญนะ ปานนี่เงินยังไม่ออกเลยนะ”

“ก็จริงนะ”

เจ้าหญิงไฮโซรำพันออกมา ก่อนเงิบไปอึดใจหนึ่ง ทำให้เพื่อนสนิทกับผู้จัดการส่วนตัวมองอย่างลึนๆ หวังให้ฝ่ายนั้นเปลี่ยนใจไปหาอย่างอื่นทำแทน

อะไรก็ได้ที่ไม่ใช่งานบันเทิง ซึ่งเจ้าตัวคงไม่รู้ว่าไม่เหมาะกับตัวเองเลยสักนิด เพราะล่าสุดมีคอลัมนิสต์แอบมากระซิบกับผู้จัดการร่างอ้วนกลมว่า เด็กในสังกัดของเธอควรไปเอาดีด้านตำนานพริตตี้กว่าเป็นนางเอกละคร

ถ้าเป็นแบบนั้น ปาริชาติก็จะดีใจไม่น้อย เพราะจะได้ลาออกจากการเป็นผู้จัดการให้เจ้าหล่อนเสียที

แต่ลักษณะนิสัยกลับอุทานอย่างตื่นเตนในเวลาต่อมาว่า

“จันบาร์บี้ขอไปอยู่กับพี่แป้วแห้วก่อนดีกว่า น่าจะประหยัดไปได้อีกเยอะเลย คอนโดฯ พี่แป้วแห้วมีตั้งสองห้อง แบ่งให้บาร์บี้อยู่ห้องหนึ่งก็แล้วกัน”

ปาริชาติได้ยินแล้วก็พูดไม่ออก ไม่แน่ใจว่าอีกฝ่ายแค่ถาม หรือว่าบอก หรือ...สั่ง

ยิ่งกว่านั้น...คำว่าสองห้องที่ว่า...คือห้องน้ำกับห้องนอนเท่านั้น!

แต่ยังไม่ทันได้อ้าปากปฏิเสธหรือชี้แจงใดๆ ลักษณะวิลาสก็ลุกขึ้น
หันไปคว้าโทรศัพท์ที่ติดอยู่กับผนังห้องแล้วกดปุ่มปรับเป็นอินเตอร์คอม
เพื่อสั่งงานคนรับใช้ในบ้าน

“ดวง เอ๊ แก้ว มาช่วยฉันเก็บของที”

ปาริชาติอ้าปากค้าง รีบสะกิดเด็กในสังกัดแทบไม่ทัน

“เอ๋อ...เก็บของไปไหนหรือบาร์บี้”

“ก็ไปอยู่กับพี่แป้วเหวอไงคะ บาร์บี้อยากไปวันนี้เลย คุณป้าจะได้
รู้ชะบั้งว่าทีหลังอย่ามอล้อบาร์บี้เล่นแบบนี้อีก”

พูดจบคนพูดก็ลุกขึ้นด้วยทีท่าว่าเร่ง ขณะที่ยู่จัดการวางของมั่วๆ
เหมือนจะเป็นลม ทำให้พิมพ์บุษบาต้องช่วยบีบ นวด ฟั้น เป็นพัลวัน และ
ดูเหมือนลักษณะวิลาสจะไม่ทันสังเกตเห็น เพราะเธอเอ๋ยปากเกนธ์เพื่อนๆ
ว่า

“พอพี่แป้วเหวอกับฮานะหายเหนื่อยแล้ว รีบตามบาร์บี้ขึ้นไปบน
ห้องนะ เราจะได้ช่วยกันแพ็กกระเป๋าให้เสร็จก่อนบ่ายนี้ บาร์บี้ว่าจะเอา
ถุงเฟอร์รี่ของบาร์บี้ไปด้วย พี่แป้วเหวอคงไม่ว่าหรอกใช่ไหม”

ปาริชาติหมดแรงกระทั่งจะอ้าปากค้าน ได้แต่รอนจนเซเลบสาวเดิน
ออกไปจนพ้นจากห้องรับแขกแล้ว จึงเอ๋ยเสียงแหบพร่า

“ฮานะ หยิกพี่แรงๆ ทีชีว่าพี่ไม่ได้ฝันไปว่าบาร์บี้จะไปอยู่กับพี่จริงๆ”

เพราะแค่เจอเจ้าหล่อนตอนทำงาน ปาริชาติก็ต้องอาศัยยา
พาราเซตามอลกรอกปากให้นอนตาหลับ ไม่ต้องกุมขมับนอนนอนเกือบ
ทุกคืน และพยายามบอกตัวเองให้อดทนเพราะค่าจ้างสูงลิบ

“ไม่ต้องหยิกฮานะก็บอกได้ค่ะว่าพี่แป้วเหวอไม่ได้ฝันไป”

“ไม่...พี่ไม่เชื่อ” ปาริชาติครางโหยหวน “หยิกๆ หยิกพี่ที ฮือๆ”

สิ่งเสร็จก็ได้ยินเสียงดังฉาด! ในวินาทีต่อมา

ปาริชาติตาค้าง เกือบกลืนตกลูโซฟา และนั่งกุมแก้มนานเกือบนาที
ก่อนแหวเสียงสูงใส่หน้าพิมพ์นุชบา

“ฮานะ ตบพี่ทำไม”

“ก็...ฮานะว่าหยิกหลาย ๆ ทีก็เท่ากับตบทีเดียวนะคะพี่แباء๊หว”

พิมพ์นุชบาตอบหน้าจ้อย ทำให้ปาริชาติไม่รู้ว่าจะโกรธอย่างไรหน้าซ้ำ
ลักษณะวิลาสยังส่งคนรับใช้ให้มาตามพวกเธอทั้งสองขึ้นไปบนห้อง

หลังจากนั้นไม่นาน กระเป๋าดูเดินทางขนาดใหญ่เกือบสับใบก็ถูก
ลำเลียงลงมา

กว่าครึ่งหนึ่งคือกระเป๋าที่อัดแน่นด้วยเสื้อผ้าซึ่งเน้นโทนสีชมพู
ทุกเฉดสี ที่เหลือเป็นกระเป๋าใส่เครื่องสำอาง กระเป๋าถือ รองเท้า ของ
จุกจิก และใบสุดท้ายใส่ของก๊ากกิก คิกขุ ทุกชนิดที่ลงท้ายด้วยสระอี...ที่
ลักษณะวิลาสสะสม เช่นตุ๊กตาบาร์บี้ เฟอร์บี้ คิตตี้ มินนี่ มิกกี้ กูฟี เดซี่
กับก้อนหินขนาดเท่าหัวแม่มือหนึ่งก้อน ที่ถูกแปลงร่างให้กลายเป็นจี้ห้อยคอ
ด้วยการห่อหุ้มด้วยตาข่ายทองคำเส้นบางเหมือนใยแมงมุมอย่างสวยงาม
ซึ่งลักษณะวิลาสสิ้นกรานว่าเคยเป็นสมบัติของนาซี...เฮีย! นาชามาก่อน

พอเห็นแบบนี้ทั้งสองก็ได้แต่กุมขมับ เพราะดูทำพิมพ์นุชบาจะต้อง
ขับรถเที่ยวไปเที่ยวมาไม่ต่ำกว่าสามรอบถึงจะชนกระเป๋าพวกนี้ไปได้หมด

แต่สิ่งที่น่ากลุ้มใจยิ่งกว่าเรื่องการชนกระเป๋า คือ ปาริชาติสงสัยว่า
คอนโดฯ เล็ก ๆ ของเธอจะมีพื้นที่พอสำหรับคนสองคน และของมากมาย
พวกนี้หรือ

บาร์บี้

เคยได้ยินคำเปรียบเปรยว่าที่เท่าแมวดิ้นตายมาก่อน
แต่พอมาอยู่ในคอนโดฯ แบบสตูดิโอซึ่งเป็นห้องเดียว
และมีห้องน้ำในตัวของแباء๊หว โดยมิกระเป๋าของเธอวางเรียงกันเป็น
เหมือนเตียงนอนอีกเตียงก็คิดว่า ห้องแบบสตูดิโอห้องนี้แคบกว่าที่เท่าแมว

ดินตายมาก

แคบจนน่าอึดอัด

ห้องน้ำในห้องนอนของเธอยิ่งใหญ่กว่าห้องของแป้วแห้วตั้งสองเท่าเลย ขอบอก!

มิหนำซ้ำอากาศในห้องยังอบอ้าว เพราะแป้วแห้วไม่ยอมเปิดเครื่องปรับอากาศก่อนสี่ทุ่ม และต้องปิดก่อนเก้าโมงเช้า เพราะเข้าโครงการประหยัดไฟอะไรสักอย่าง (ที่บาร์บี้ไม่รู้ว่าจะประหยัดได้จริงไหม ในเมื่อฝ่ายนั้นอยู่คอนโดฯ!)

และตั้งแต่ย้ายออกจากบ้านมาจนป่านนี้ก็ร่วมสัปดาห์แล้ว หญิงสาวยังไม่ได้ลงมือทำอะไรเป็นชิ้นเป็นอันสักอย่างเดียว เธอคงงานปาร์ตี้ทั้งหมดทั้งๆ ที่เคยสร้างสถิติเอาไว้ถึงคืนละหกงาน

ไม่ใช่เพราะไม่อยากไป แต่เพราะไม่มีใครเชิญ

ไม่อยากเมาที่เพื่อนร่วมสังคมเลยว่าช่างขี้ขลาดอ่อนเกินจริง

แหม...เธอไม่ใช่มือสไนเปอร์นะ จะได้เที่ยวกราดยิงใครต่อใครไปเสียทุกงาน

ส่วนเรื่องงานในวงการบันเทิงนั้น แม้จะมีหลังไหลมาไม่ขาดสาย แต่ก็ดูมีปัญหาอยู่ร่ำไป

อาทิ...

‘มือออร์แกนเซอร์ติดต่อมา อยากให้หนูไปร่วมงานอีเวนต์เปิดตัวครีมกันแดดตัวใหม่ ในสนามบิ๊บกั้นที่พญา ดอนเที่ยงวันถึงบ่ายสอง’

ฟังดูก็น่าสนใจดี แต่จะให้เธอออกไปวิ่งถือปืนยิงกราดดอนเที่ยงที่แดดเปรี้ยงๆ นะหรือ...ไม่มีทาง

เกิดหน้าเย็นเป็นหามาบลุดอก แก้มขึ้นฝ้าเป็นจุดคล้ายตุ๊กแก หรือผิวหมองเหมือนเพิ่งปีนขึ้นมาจากบ่อโคลนใครจะซดใช้!

จะไปฉีดยากลูตาโรอินอย่างที่เห็นโฆษณาบนเฟซบุ๊กก็ไม่มีเงิน ...เอ๊ย!

ก็ยังกลัวอยู่!

หญิงสาวปฏิเสธอย่างไม่แยแส แล้วตั้งหน้าตั้งตารองานชิ้นใหม่ และ
สนใจในวันหนึ่งเมื่อแป้วแหวนหอบบทละครโทรทัศน์หน้าปึกมาให้เธออ่าน
‘เรื่องนี้ได้เล่นกับเคนเน็ลเคียนนะ’

ว้าว...แบบนี้สิ ถึงเรียกว่าใช่! บาร์บี้ต้องคู่กับเคนเท่านั้น

แต่...

‘เป็นบทนางร้ายที่ถูกจ้างไปทำลายวันแต่งงานของเคนนะ’

กรี๊ด! คนอย่างบาร์บี้เกิดมาเพื่อเป็นนางเอกสวยๆ อย่างเดียว ไม่รู้
หรือไงยะ!

ฉัน-ไม่-ใช่-คน-โรค-จิต! ฉันไม่ได้ชอบทำลายงานแต่งงานของใคร

แล้วเธอก็เจ็ดใส่บทกองโตทันที แต่แป้วแหวนยังไม่ละความพยายาม

‘จะมีงานแพชั่นโชว์การกุศลที่ภูเก็ต แต่เราต้องออกค่าใช้จ่ายเอง
ทั้งหมด หนูจะไปไหม’

โอ้มายกอด! เธออยากทำบุญก็จริง แต่แค่ฟรีค่าแรงก็แย่แล้วนะ นี่
จะให้ควักเนื้อตัวเองปะเพิ่มเข้าไปอีกหรือ

ว่าแล้วก็สละบัตบ๊อบสายหน้าสามรอบ

‘บาร์บี้ไม่ได้เลือกงาน แก่ออยากทำงานมีคุณค่าที่คู่ควรเท่านั้น พี่
แป้วแหวนเข้าใจไหม’ เธอจำได้ว่าบอกผู้จัดการส่วนตัวไปแบบนั้น

เธอเห็นแป้วแหวนพยักหน้าเหมือนเข้าใจ แต่จนบัดนี้หญิงสาวก็ยัง
คงอาศัยอยู่ในคอนโดฯ ของฝ่ายนั้น นั่งป้อนอาหารให้เฟอร์บี้ และนั่งคุย
กับฝูงตุ๊กตาที่มีเพื่อมาเวลาให้หมดไปวันๆ จนเผลอบอกราตรีสวัสดิ์
ผู้จัดการส่วนตัวเป็นภาษาเฟอร์บี้ไปหลายหน ว่าแล้วบาร์บี้ก็พิมพ์ว่า

“อู เน เวย์ โล นี เวย์”

เอ๊ย!

หญิงสาวรีบสละบัตบ๊อบแข็งแรงๆ บอกตัวเองว่าเธอคงว่างมากไป และ

ยิ่งว่างก็ยิ่งเครียด

มิหนำซ้ำบาร์บี้เพิ่งรู้ว่าเหลือเงินอยู่ในเอทีเอ็มไม่ถึงหมื่นบาท
ทั้งๆ ที่ปกติบิดาจะโอนเงินให้เหี้ยมเจ็ดหลักทุกเดือน ไม่รวมกับค่ารูด
บัตรเครดิตไม่จำกัดวงเงินที่พิเศษเป็นคนรับผิดชอบค่าใช้จ่ายให้เสมอ และ
เธอเพิ่งได้รับเงินเดือนก่อนเดินทางไปเกาหลีไม่กี่วัน

ช่วงไม่กี่วันนั้นเธอบินไปกินข้าวที่ฮ่องกงกับเพื่อนแค่สองครั้ง ประมูล
เซลโลติดตีประดับเพชรสีชมพูจากอียิปต์สำหรับห้อยโทรศัพท์มือถือมา
หนึ่งตัว และจ่ายค่ากระเป๋าลิმიเต็ดจากแอร์เมสที่จองไว้หนึ่งใบ แล้วเงิน
หายไปในไหน

บาร์บี้คิดจนพบว่าบนหน้าผากมีขีดบางๆ ปรากฏขึ้นมาสองขีด และ
อยากประกาศขายกระเป๋าสักใบหรือรองเท้าสักคู่สองคู่บนอียิปต์เพื่อเอาเงิน
มาयाได้ และย้ายออกไปอยู่บ้านใหม่ แต่ก็คิดว่าการขายกระเป๋ากับรองเท้า
รุ่นลิมิเต็ดที่ราคาแพงระยับชนิดซื้อจริงปุ่นขนาดย่อมได้สักคั่นนั้น ออกจะ
เป็นเรื่องเสี่ยงต่อการเสียหน้าไม่น้อย

คนซื้อคงอยากรู้ว่าใครเป็นคนขาย เพราะของพวกนี้ไม่มีที่ไหนในโลก
สืบเสาะหาตัวกันได้ไม่ยากเย็น แล้วถ้าความจริงเปิดเผยออกมาว่าเธอกำลัง
ถังแตกดังโพละคงไม่รู้ว่าเธอจะไปไหน

ยิ่งกว่านั้นการเร่ขายของเก่ากิน ดูจะไม่ใช่วางออกที่เธอปลื้มสัก
เท่าไร

ของพวกนั้นเป็นรุ่นลิมิเต็ด อิดิชั่นนะ! ไม่สวย ไม่เก๋ ไม่เป็นลูกค้า
ระดับเอ-ลิสต์จริง จะสอยมาไว้เชยชมได้ยังไง!

ยิ่งคิดเธอก็ยิ่งพบว่าติดอยู่ในวังวนเหมือนหนูติดจั่น ไม่มีทางออก
ขึ้นไปทุกที และดูเหมือนจะมีรอยย่นตรงหว่างคิ้วเพิ่มอีกจุด หญิงสาวเลย
ตัดสินใจออกไปเดินเล่นจุกจิกตากแอร์ในห้างสรรพสินค้าแก้เครียด

บางทีอาจโชคดีเจอแมวมองมาสะกิดชวนให้ไปทำงานด้วยก็ได้

แต่ความที่ต้องประหยัด...

เฮ้อ!

หญิงสาวสารภาพว่าไม่คุ้นกับคำนี้เอาเสียเลย และรถที่ฮานะเอามาให้ยืมก็ไม่ต่างอะไรกับเตาติดยี่สิบ ทั้งเก่าและกินน้ำมันเสียจนหญิงสาวคิดว่า การจอดมันไว้ในลานจอดรถของคนโตๆ น่าจะปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สินของเธอมากกว่า

บาร์บี้ตัดสินใจว่าจะนั่งรถเมล์ฟรีเป็นครั้งแรกในชีวิต เพื่อต้องไปออกซิชั่นบนทางเอกยีนในนครเมลเบิร์นของค่ายจีทีเอช จะได้เข้าถึงงบบาท หรือไม่กี่ช้อมไว้ เพื่อคุณตาคาร์ล ลาเกอร์เฟลด์ ณ ขาแนล อยากรัดงานเดินแฟชั่นโชว์เก๋ๆ บนรถของ ชสมก. เธอจะได้มีข้ออ้างว่าเคยมีประสบการณ์ตรงตอนไปสมัครเป็นนางแบบ!

รับรองว่างานนี้ต้องชนะแน่ๆ ไม่มีนางแบบหรือเซเลบริตีที่ไหนเปรี้ยวได้ใจเท่าเธออีกแล้ว

หลังจากเธอยืนอยู่ที่ป้ายรถเมล์ได้สิบห้านาที และไม่สามารถแหกเท้าไปเหยียบได้แม้บันไดขั้นแรก หญิงสาวก็ตัดสินใจโบกมือลารถเบนซ์สีครีมแดงสองประตูสีลิปที่นั่งไปชั่วชีวิต เปลี่ยนเป็นแท็กซี่ธรรมดาๆ นี่ละ

แต่ขอเป็นสิขมพุดคร้าม่วงผักตบชวาทีดิ้นะ เพราะเคยได้ยินมาว่ามีผู้กำกับจากฮอลลีวูดปลอมตัวมาจับแท็กซี่ในกรุงเทพฯ เพื่อเก็บข้อมูลด้วยรับรองว่าถ้าเขาได้เจอเธอ ต้องจูมมือกันโกอินเตอร์แน่นอน

เธอรอดได้ห้านาที ก็มีมอเตอร์ไซด์โฉบเข้ามาหาแทน

ไม่ใช่มอเตอร์ไซด์รับจ้าง แต่เป็นมอเตอร์ไซด์ที่พุ่งตรงมาอย่างรวดเร็วจนน่ากลัว เป้าหมายของมันคือกระเป๋าสตางค์ หิมาลายัน สีเทาหินอ่อน รุ่นลิมิเต็ด อิดิชั่น ในมือของหญิงสาว

บาร์บี้เบิกตากว้างด้วยความตกใจ เกิดมาไม่เคยเจอพวกฉกชิงวิ่งราวมาก่อน เคยเห็นแต่ในหนังในละคร ครั้นเกิดกับตัวเองก็มือไม้อ่อนไปหมด

“อ้าย! ปล่อยนะ ไอ้โจรระจอก
เอามือโสโครกของแกออกไปจากกระเป๋าดันเดี๋ยวนี้นะ”
“มึงนั่นแหละปล่อย” ฝ่ายนั้นตะคอกกลับ
ทำให้เธอตกใจตัวแข็งทื่อไปเสียวินาที
‘มึง’ หยาบคายที่สุด!
เกิดมาไม่เคยมีใครเรียกเธอว่า ‘มึง’ มาก่อน
เธอเป็น เจ้า-หญิง-ไฮ-โซ นะ!
“เดี๋ยว...แกเรียกฉันว่าอะไรนะ!”

แต่จะให้เธอปล่อยมือจากกระเป๋าละล้านหรือ
ไม่มีทาง!
เซเลบสาวกริดร็อก พร้อมฉวยทุกระเป๋ามาไว้แน่น
“อ้าย! ปล่อยนะ ไอ้โจรระจอก เอามือโสโครกของแกออกไปจาก
กระเป๋าดันเดี๋ยวนี้นะ”
“มึงนั่นแหละปล่อย” ฝ่ายนั้นตะคอกกลับ ทำให้เธอตกใจตัวแข็งทื่อ
ไปเสียวินาที
‘มึง’
หยาบคายที่สุด!
เกิดมาไม่เคยมีใครเรียกเธอว่า ‘มึง’ มาก่อน
เธอเป็น เจ้า-หญิง-ไฮ-โซ นะ!
“เดี๋ยว...แกเรียกฉันว่าอะไรนะ!” เธอกระซกเสียงถาม ไม่ยอม
ปล่อยมือจากกระเป๋าง่ายๆ
“มึงจะถามหาพระแสงอะไรวะ” มันตะคอกกลับ พร้อมออกแรงดึง

กระเป๋ายังไม่ปราณีปราศรัย

“เพราะแกต้องเรียกฉันว่าคุณ ไมใช่มีง!”

บาร์บี้เคঁลเสียง กำหูกะเป๋าแน่น และจ้องหน้าอีกฝ่ายด้วยแววตา
อามาต ทำให้ฝ่ายนั้นถึงกับผงะ

“มีง...คุณ...อ๊า!”

มันเคঁลเสียง ก่อนออกแรงผลักเธอไม่ยั้งมือ ทำให้หญิงสาวโงเงน
ไปด้านหลังอย่างเสียหลัก คงเพราะรองเท้าที่สวมอยู่สูงปรี๊ดเสียจนไม่ควร
สวมมาเล่นซึกเยอนั่นเอง แล้วกระเป๋าโบโปรดก็ถูกดึงหลุดจากมือไปใน
วินาทีนั้น เธอได้ยินใจชั่วสังคนจับให้บิดคั่นเร้งเร้งเครื่องขึ้น

“ไปไ้โยย”

นี่เธอกำลังสูญเสียกระเป๋าโบโปรดและลัมกันกระแทกจับกบที่ริม
ถนนแบบนี้จริง ๆ หรือ แต่ทั้งหมดนี้ยังไม่เจ็บปวดเท่าโดนใจกระจอกเรียก
ว่า ‘มีง’ และถูกด่าว่า ‘อ๊า’

อ้าย! รู้ถึงไหน อายเขาถึงนั้น เคนช่วยบาร์บี้ด้วย!

หญิงสาวพบว่ามื่อะไรบางอย่างมารองรับร่างเธอเอาไว้ และพอผิน
หน้ามองไปก็อ้าปากค้างเพราะคิดไม่ถึง

Q&A

คุณคิดอย่างไรกับผู้หญิงบ้าแบรนด์?

“

ธรรมดาครับ ผู้หญิงกับ
แบรนด์เนม ผมไม่เดือดร้อน
ตราใบใดที่ผมไม่ต้องเป็นคนซื้อให้
(อัน นักศึกษา อายุ 21 ปี)

”

“

บ้าแบรนด์ก็ดีครับ สุขภาพดี
เห็นว่าออกสรใหม่ที่ดีม่ง่ายกว่าเดิม
ด้วยนี่ครับ
(เน วัดเดือน ตกงาน)

”

“

ของอย่างนี้มันอยู่ที่ไม่เขว
ครับ บางคนเทแบรนด์เนม
ของแท้ลงถังตวยังดูเหมือน
ของก๊อป บางคนของก๊อปทั้ง
ตัวก็ยังดูดี แบรนด์ไม่ว่าแต่อยู่
ที่ใส่แล้วดูดีหรือเปล่า
(เจมส์ อาร์ตไดเรกเตอร์
อายุ 27 ปี)

”